

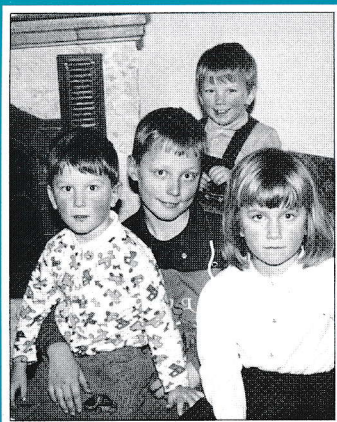
glasilo za salezijansko družino

leto 1994

Salezijanski vestnik

številka

2

Rožmanovi

SALEZIJSKI VESTNIK 2/94
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za kulturo se Salezijanski vestnik šteje med publikacije, za katere se plačuje 5% davek od prometnega proizvoda. Št.: 415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1877. V slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezikih (letna naklada je preko 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez med člani salezijanske družine. Izhaja šestkrat letno. Obvešča o življenju salezijanske družine doma in po svetu ter posreduje don Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar vsakomur, ki ga želi, torej zastoj. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

UREDNIK VAM

Nerazumljivi in pretresljivi dogodki se vrstijo, da ne moremo verjeti. Lahko bi rekli, da človekova nespamet ne pozna meja tudi danes, celo nasprotno. V postu pa se spominjamo nespameti Križa in usode, ki je zadela Kristusa, ko je prišel med nas. Pridružimo se mu z molitvijo, postom, dobrimi deli in spreobrnjenjem, da bo njegova daritev učinkovito prenovila današnji svet.

Vendar je tu tudi veliko luči. Tudi ta številka Vestnika govori o tem. Gotovo je bilo tâko praznovanje sv. Janeza Boska; storimo, da bodo v njem mladi našli svoje upanje. Pričevanje mladih fantov in deklet, ki kot laiški misijonarji odhajajo h g. Kramarju in g. Kurentu na Papuo Novo Gvinejo. In kolikšno je bilo ob tem veselje mladih, med katerimi so misijonarji zrasli in ki so jih pospremili na misijonsko pot!

Ne boste se mogli ločiti od misli g. Zorka, pa modrosti Rožmanove družine. Zares smo lahko kovači svoje sreče in tudi sreče slovenskega naroda. Le prave vrednote je treba dati v temelje življenja.

Sklad Gimnazije Želimlje je vabilo vsem, ki ne omagajo pred težavami. Don Bosko se ni nikdar umaknil, ko je šlo za rešenje mladine. Tudi to je priložnost za našo povezanost.

Molili smo za mir v Bosni in Hercegovini. Molili bomo še naprej za razsvetljenje k Svetemu Duhu, ker je človeštvo zaslepljeno, to pa je huda duhovna bolezen, pravi greh proti Svetemu Duhu. Ta greh se bo lahko razlil nad nas kot prekletstvo in nas pokončal.

Potem je veliko pisem, ki bi jih radi objavili, pa je premalo prostora. To so vaše dragocene misli in izkušnje, s katerimi se bogatimo.

Tako, pa nasvidenje do prihodnje številke.

Tone Ciglar

ALI ŠE DIHAMO...?

V tridesetih letih tega stoletja je papež Pij XI. rad ponavljal, da je največje zlo tega stoletja v tem, ker človek več ne razmišlja in premišljuje. Mislim, da mu smemo še danes dati prav. Vsi vidimo, kaj se okrog nas dogaja, vsi ugotavljamo, da nekaj že ne bo prav na tem svetu, pa vendarle tega razmišljanja ne pripeljemo do konca. To bi seveda nujno zahtevalo sklep in uresničitev sklepa. Za kaj takega pa kar nimamo ne časa ne moči. Kakor se na televizijskem zaslonu vrsti slika za sliko in mi ostanemo sede, tako je tudi v vsakdanjem življenju: ostanemo brez primernih ukrepov, brez dejanj. Nimamo moči, da bi za prizori "potegnili črto" in zapisali jasen izid...

Kaj torej?

Trdno sem prepričan o nečem - pe glejte - ker že vnaprej vem, da me bodo mnogi narobe razumeli, si kar ne upam zapisati. Ne dihamo več; to je, ne molimo ali ne molimo prav!

– Moliti pomeni notranje se zbrati. Obrniti pozornost na najbolj bistvena vprašanja. Iskati vso resnico o vseh vprašanjih. Odkriti, kdo je začetnik vsega. Uvideti, kako so spletene vse niti življenja...

– Moliti pomeni vstopiti v božjo navzočnost. Postaviti se pred Božje obličje. Uzreti luč njegove navzočnosti in zaslutiti utrip njegove ljubezni.

– Moliti torej pomeni predvsem umolkniti - in še enkrat umolkniti. Pomeni v tihoti odkriti svojo nemoč, hrepenenje po drugem, koprnenje po srečanju z Drugim. Prava beseda se lahko rodi v tihoti.

– Moliti pomeni težko pričakovati in pozorno prisluhniti, kaj mi bo rekel On, ki se je razodel kot Beseda. Pomeni s pravo radovednostjo slediti vsaki njegovi besedi, jo ohraniti v svojem srcu, jo premišljevati in po njej živeti.

Komaj zatem pride vse tisto, kar ponavadi imenujemo molitev: izrekanje naučenih besedil.

Dokler ne bo vsaka krščanska skupnost, družina, župnija, apostolska in redovna skupnost, dobro poznala te abecede življenja, ni treba misliti, da bi se stanje dejansko spremenilo.

Sveti Janez Bosko nam je zlasti danes izziv. Hotel je, da bi se njegova najbolj izvirna ustanova v korist mladine imenovala ORATORIJ; to pomeni tisto ozračje, kjer se naučimo duhovnega dihanja, kjer se naučimo moliti. Kdor se namreč nauči prav moliti (zbrati se, živeti v Božji navzočnosti in v tihoti srca premišljevati Božje razodetje), tisti bo v vsakem primeru začel drugačno življenje.

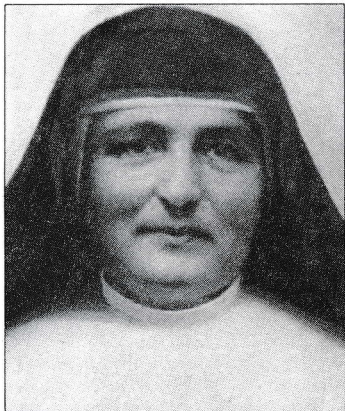
Danes, torej v tem postnem času, nima nihče izmed nas večje in lepše naloge, kakor da sam duhovno zadiha in da tudi drugim vrne dih. Ko bomo člani salezijanske družine mladim pomagali do takega dihanja, jim bomo dali vse najpotrebnejše za življenje.

So naše krščanske skupnosti predvsem šole dihanja, to je molitve?

Stanislav Hočevár, inšpektor

RIM

**M. MAGDALENA
MORANO, HMP -
BLAŽENA**

Sveti oče Janez Pavel II. bo 30. aprila letos prišel k blaženim s. Magdaleno Morano HMP.

Rodila se je 15. novembra 1847 v Chieriju blizu Turina v severni Italiji. S tridesetimi leti se je dokončno odzvala božjemu klicu, ki ga je že več let čutila v sebi. Kot hči Marije Pomočnice je znala združevati tako v svojem intenzivnem apostolskem delu kot v službi vodstva - bila je ravnateljica in inšpektorica na Siciliji - preprostost s previdnostjo in avtoriteto z materinskim razumevanjem.

Umrla je 26. marca 1908. Spomin nanjo je ostal živ v srcih vseh, ki so jo poznali. Spominjajo se je kot svetnice. Na njeno priprošnjo se je zgodilo že več čudežev. Leta 1935 se je v škofiji Catania na Siciliji začel redni informativni proces o krepostih in svetosti božje služabnice s. Magdalene Morano. Leta 1967 pa se je pri Kongregaciji za svetniške postopke v Rimu začel postopek za njeno kanonizacijo.

HMP

MARIBOR

**ŽUPNIJA
SV. JANEZA BOSKA
V MARIBORU**

Slovesno je bilo v Mariboru, v župniji sv. Janeza Boska, ki je edina v Sloveniji posvečena svetniku mladih. Zavzeto smo se pripravljali na praznik, posebej mladi. Dvorana krajevne skupnosti, kjer imamo glavno nedeljsko mašo, ker je kapela premajhna, je bila nabit polna. Prijetno je bilo videti, kako tolikšna množica, posebno mladih, slavi svojega učitelja Janeza Boska. Slavnost je vodil g. Tone Košir, bivši salezijanski inšpektor.

Popoldne smo se še enkrat zbrali v dvorani, ko so mladi z igrami, kvizi in petjem pokazali znanje o Janezu Bosku in zanj navduševali tudi odrasle.

po zapisu Stanke Nidorfer

Boska. Premišljevali so o don Bosku kot človeku, vzgojitelju, duhovnem voditelju in svetniku. V srcih navzočih in simbolno na panoju so dopolnjevali don Boskovo podobo!

VERŽEJ

**TRADICIJA
SE NADALJUJE**

Tradicija, ki se je začela v Veržeju že leta 1912, se nadaljuje in je danes postala zopet žarišče salezijanskega duha na obeh bregovih Mure. Že nekaj let se dobrotniki in molivci za duhovne poklice zbirajo vsako zadnjo nedeljo v mesecu k 'vaji za srečno smrt'. V nedeljo, 30. jan., pa smo ob tem srečanju proslavili don Boskov praznik. Mašo je vodil g. Ciril Slapšak z duhovniki pomurskih salezijanskih župnij.

po zapisu Bojana in Ivana

RADENCI

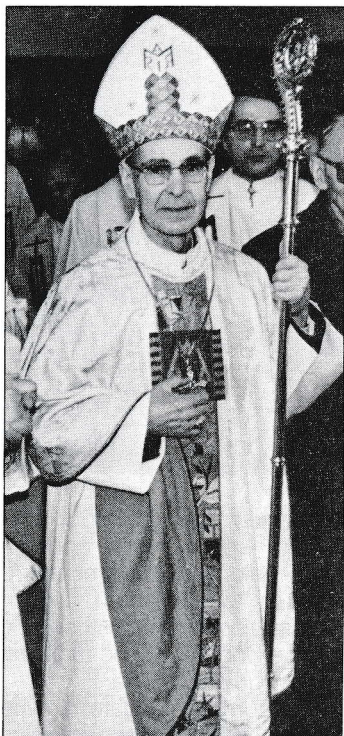
**SESTAVLJALI SO
DON BOSKOVO
PODOBO**

Kakor po drugih salezijanskih župnijah so se tudi v Radencih spomnili sv. Janeza

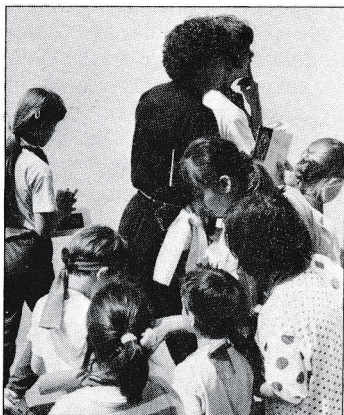
RAKOVNIK

**MOLILI
SMO ZA MIR
V BIH**

Zadnje januarske nedelje v rakovniškem svetišču Marije Pomočnice so v znamenju

osrednje slovesnosti ob godu sv. Janeza Boska. Pred slovesnostjo je bila tokrat ura molitve za mir v Bosni in Hercegovini. Slovesno bogoslužje je vodil mariborski pomožni škof dr. Jože Smej, ki je z izredno simpatijo risal ljudem poteze svetnika, ki naj bi ga ob božji besedi skušali zaživeti v svojem življenju.

ŽELIMLJE

AKADEMIJA OB DON BOSKOVEM IN KULTURNEM PRAZNIKU

Don Boskov praznik v Želimljem traja ves mesec. 10. januarja se je začel don Boskov turnir. Gost večera je bil motokrosist Jani Sitar. 31. januarja, na sam praznik, je zadnji dve šolski uri polepšal g. Mirko Žerjav. V njem so mladi

začutili nekaj tistega, kar je imel don Bosko, ki je hotel samo dobro mladim.

Slavje se je končalo z akademijo ob slovenskem kulturnem prazniku, 10. februarja. Slavnostni gost in predavatelj je bil akademik prof. dr. Anton Trstenjak. On je tudi podelil priznanja in pokale zmagovalcem don Boskovega turnirja.

CASTELGANDOLFO

DUH VEJE, KJER
HOČE...

Septembra lani me je pokorščina poslala v Rim. Pravzaprav se nahajam nekoliko zunaj Rima, v Castelgandolfu. Redovna skupnost, v kateri živim, je posebna: sestavlja jo dve sestri hčeri Marije Pomočnice in dvanajst deklet. Zame je to nova izkušnja, znamenje novega upanja in prav zato bi jo rada posredovala še drugim.

Ko se je pred nekaj leti Vzhodna Evropa začela nenadoma otresati dotedanjega jarma totalitarizma, so se tudi za našo Družbo začela odpirati vrata prej skorajda "zaklenjenih" dežel. Skoraj nepričakovano so se vrhovna mati in njene svetovalke znašle pred razveseljivim in obenem presenetljivim dejstvom. Od tam, kjer sestre hčere Marije Pomočnice še niso navzoče ali pa so bile nekdanj, pred drugo svetovno vojno, so se začela oglašati dekleta, ki bi želele postati redovnice, hčere Marije Pomočnice, da bi potem širile luč vere med rojaki.

Kaj storiti? Za predstojnice je bil to pravi izziv časa, znamenje od zgoraj...

Tako se je lani septembra v Rimu - Castelgandolfu osnovala omenjena skupnost. S sestro, ki je iz Španije, in z menoj živi dvanajst deklet v starosti od 18 do 26 let. Prihajajo iz dveh bivših republik Sovjetske zveze, Gruzije (4) in Litve (2) ter s Češke (6). Izhajajo iz kmečkih ali delavskih družin, večina je končala srednjo šolo. Tiste iz Gruzije so prišle v Italijo že lani, Čehinje so leto dni preživele s sestrami doma na Češkem, kjer se Družba zadnje čase hitro razvija, za dve iz Litve pa je to leto prva izkušnja skupnega življenja in spozna-

vanja salezijanskega redovnega poklica.

Zanimivo in obenem ganljivo je poslušati njihovo pripovedovanje. V Gruziji se je zaradi odsotnosti duhovnikov vera ohranjala in predajala iz roda v rod le po družinah. Šele v zadnjih petih letih so ljudje preko duhovnikov spet dobili stik s Cerkvijo, z zakramenti. Šele tedaj so tudi zvedeli za drugi vatikanski zbor. Dva salezijanca, ki sta prišla tja, sta zaprosila za pomoč sestre hčere Marije Pomočnice s Poljske, ki so prišle za določen čas, in tako so se dekleta srečala z njimi in zaslutila pot, ki bo morda tudi njihova. Dekleti iz Litve sta zvedeli za nas preko neke sestre, ki je ostala tam po drugi svetovni vojni, ko je bil del Vzhodne Poljske priključen Sovjetski zvezi.

Zdaj so tu. Tudi jezika so se že naučile toliko, da lahko sledijo vzgojnemu programu. Velik del dneva je posvečen šoli in študiju, kajti okolje, v katerem so živele, jim ni omogočilo zadostne skladnosti med svetno izobrazbo in versko vzgojo. Pomembno vlogo v njihovem urniku zavzema molitev, ki naj bi bila čim bolj utelešena v vsakdanje življenje. S tem, ko hodijo pomagat v različne oratorije, se

ta dekleta srečujejo tudi s tipičnim salezijanskim apostolskim delom, razna srečanja z mladimi pa jim med drugim pomagajo odkrivati tisti svet, ki bo, če Bog da, nekoč tudi svet njihovega poslanstva.

V sebi nosijo bogate naravne darove, kali duhovnega poklica in veliko željo, da bi mogle nekoč apostolsko delovati med svojimi ljudmi. Njihova dobra volja in prizadevnost me prepričujeta, da prihod v Italijo zanje ni iskanje nečesa novega, boljšega, ampak iskrena želja slediti navdihu od zgoraj.

Sestri, ki živiva z njimi, jim skušava predsvem z življenjem pričati za to, kar je življenje in delo hčere Marije Pomočnice. S. Mercedes, ki ima za seboj že precej izkušenj, tako s področja vodstva kot pastoralnega dela, je glavna animatorica skupnosti in tudi njihova duhovna voditeljica, jaz pa sem z njimi kot starejša sestra, ki je že prehodila tisti del poti, na katero one šele stopajo.

Ta zame nova in nepričakovana izkušnja mi vnovič potrjuje, da Duh veje, kjer hoče, in da je Bog - kljub večkrat tako čudnim in žalostnim zgodovinskim preobratom - vedno na delu.

s. Majda Pangeršič

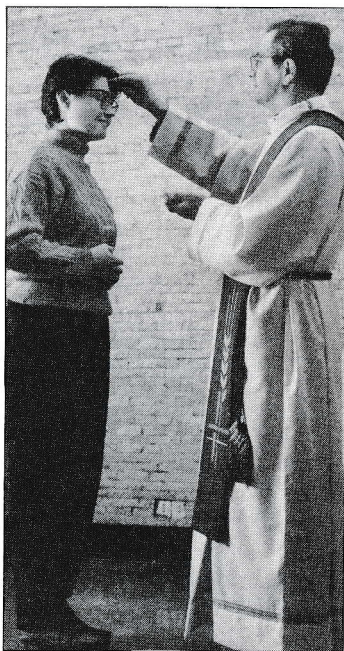
DBP

ZAKAJ SEM DON BOSKOVA PROSTOVOLJKA?

Moj odgovor na Gospodov klic: "Hodi za menoj!" bi kot don Boskova prostovoljka povzela v štirih točkah: biti v svetu, pričati za Jezusa z dejanji, živeti v tajnosti med brati in sestrami in zastonjsko služiti mladim.

Živim v svetu, kjer si prizadevam s svojim delom in življenjem biti kot kvas testu. Z vstopom v ustanovo don Boskovih prostovoljk se moje življenje ni v ničemer spremenilo, razen v prizadevanju, da hočem tesneje hoditi za Kristusom in uredničeovati krščanske vrednote.

Hvaležna sem Gospodu, da sem spoznala očeta in učitelja mladine sv. Janeza Boska. Tudi jaz hočem pri svojem delu ljubiti mlade s tisto dejavno ljubeznijo, s katero je don Bosko pridobival

duše. Kako? Najprej z iskreno ljubeznivostjo doma do staršev, bratov in sester, v službi pa še posebej do mladih in revnih. To moje delo je sad duhovnega poklica, je odgovor na moje posvečenje, torej ima še posebno vrednost, ker delam iz ljubezni do Boga. Svoje posvečenje živim v tajnosti, ker mi tako narekujejo naša pravila. Na ta način sem bolj pričevalna s svojimi dejanji kot z besedami ali obleko. Na delovnem mestu nihče ne ve, da sem svoje življenje posvetila Gospodu. S tem imam možnost, da tiho pričujem tam, kamor duhovnik ali redovnica nimata vstopa in da nevsiljivo poskušam vnašati v to okolje krščanske vrednote.

Moja povezanost z Bogom me spodbuja k zastonjskemu razdajanju za mlade in potrebne v salezijanskem duhu. V prostem času sem popolnoma na voljo bližnjemu. Mladim pomagam zapolniti njihov prosti čas z igro, z raznimi dejavnostmi, pogovorom in katehezo. Pri tem čutim posebno veselje in notranjo srečo, da sem don Boskova prostovoljka ter voljno orodje v Božjih rokah za dobro bližnjega.

Pomoč in oporo za skrito darovanje v svojem posvečenem poklicu črparam iz Evharistije, v pobožnosti do Marije Pomočnice ter v rednem duhovnem vodstvu.

DBP

MOJE ŽIVLJENJE V USTANOVU

DBP

Delam v trgovskem poklicu. Vsi veste, kakšno delo opravljajo trgovke. To je naporen poklic, poklic potrpežljivosti. To naj bi bil poklic veselih in prijaznih ljudi.

Svojo duhovno asistenco nudimo don Boskovim prostovoljkam ter redovniškim in laičnim ustanovam, ki v svojih pravih izjavljajo, da živijo po načrtu apostolskega življenja v skladu s salezijanskim duhom, in ki so po naročilu svoje vrhovne skupščine ali zbora prosile, da bi pripadale salezijanski družini, in so prejele potrebno priznanje vrhovnega predstojnika.

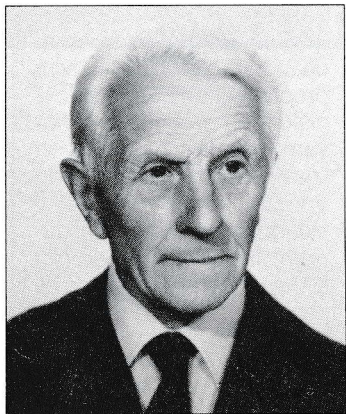
SP 40

Sama se trudim biti z vsemi prijazna. Danes mi je sodelavka rekla:

"Karla, ti si čisto posebno bitje. Ti si pravo sonce za naš lokal. Vedno znaš biti ustrežljiva. Znaš se naravno smejeti, pozitivno deluješ na vse ljudi, s katerimi se srečaš. Ljudje odhajajo zadovoljni iz našega lokala. Včasih se sprašujem, odkod ti ta moč, Karla?"

Prijazno jo pogledam v znamenje zahvale in se v mislih združim z izvirom mojih moči. To je evharistični Jezus, on mi vsak dan prinese veselje v srce. Odkar sem don Boskova prostovoljka, občutim še več moči, vse je tako skrivnostno in prepričljivo. To prepričanje presega moje umsko dojemanje in me vodi daleč v prihodnost. Ustavi se v samem središču naše obljubljenе domovine, v nebesih. Tam je naš pravi dom. Dolga je pot do tja. Vzpodbujajmo drug drugega na tej poti. Opominjajmo drug drugega na nepravilnosti, da bomo s pokončno držo prišli do obljubljenega cilja. Don Boskove prostovoljke smo sol, luč in kvas, postavljene na tej poti, da opominjamo, svetimo, pomagamo. To je velika vrednota in od Boga poslana milost!

Karla

so člani izumirali, mladi pa niso imeli časa za majhno žrtev. Danes je don Boskov duh, ki preveva ves svet, tudi pri nas zaživel, saj je dvajset članov z veseljem sprejelo Salezijanski vestnik. Prav v času, ko sem to pisal, sem nagovoril še dve osebi; razveseljivo je, da sta sprejeli in da je ena izobraženo dekle. Saj je don Bosko predvsem zbiral okrog sebe mladino.

Razveseljivo pri nas je, da ob nedeljah z zaupanjem prihajajo v

poročil se ni nihče. Do druge svetovne vojne je ljudi izobraževalo bralno društvo, ki je imelo svojo čitalnico v Špitaliču, mohorjevke so imeli skoro pri vsaki hiši in Glasnik Srca Jezusovega.

Danes je tako, da je pri vsaki hiši radio in na žalost televizija, ki kaže tudi mnogo slabega in zastruplja. Pri večini domačij pa je na mizi Družina in Ognjišče; mohorjeve knjige, ki so tako lepe, pa jih danes bere samo osem družin. Jaz bi priporočal, naj bi brali tudi druge knjige, takšne, ki pišejo resnico: zelo podučljiva je Rebulova Pastir prihodnosti (Slomšek), in sedaj novejši Ciglarjevi Andrej Majcen - vietnamski don Bosko in Dr. Janez Janež - utrinek božje dobrote, potem nadškofa msgr. Turka Škof Janez Gnidovec in še druge, npr. Jenkovih osem knjig, to je pravo, resnično, lepo branje.

Poleg Svetega pisma bi moral biti pri vsaki hiši katekizem. Toliko romanov in revij, ki so jih danes polni kioski, je šund in prevara.

Za konec naj še slovenskemu narodu, posebej mladini, povem: Vera je največja sreča in človekov zaklad. Ne sramujmo se, pokazimo javno, da ljubimo Boga in tudi vse ljudi.

Dolžnost vseh vernikov pa je, da širimo resnico Kristusovega nauka; to pa je don Bosko tako čudovito izpričal.

Skoraj bi se pozabil predstaviti. Sem eden tistih, ki se še pri skoro osemdesetih, če je cesta suha in lepa, zapeljem s kolesom k sveti maši; nekateri mi očitajo: "O stric, vi pa ne hodite k maši!" Seveda, ker se peljem, ne zamudim nobene svete maše, kar si štejem v srečo in zaklad.

Dušan Zorko,
Tolsti Vrh 47
63215 LOČE

VERA, TRDNEJŠA OD ZIDOV

Tokrat se bomo srečali z g. Dušanom Zorkom. V njegovih besedah kot bi slišali sporočilo Žičke kartuzije. Njeno zidovje je v razvalinah, duh vere pa kljubuje časom in vekovom. Rad bi se vam predstavil, saj sem bolj iz skritega in tudi zapuščenega kraja Špitaliča. Iz te doline, kjer danes sameva in razpada nekdanje tako sloveča Žička kartuzija, žarišče krščanske kulture; to je žalostna priča zgodovine, preteklosti in današnjih dni.

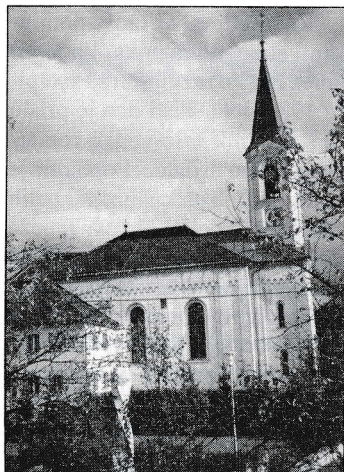
cerkev, ob večjih praznikih pa se dvigne vsa cerkev, da prejme Sveto Rešnje Telo.

Prvič sem slišal za salezijance, ko sem bil star petnajst let, pred 63-imi leti, ko je imel g. Jože Kuk v Slovenskih Konjicah novo mašo kot salezijanec. Še več sem potem slišal od zgleadne in pridne Frančke Turkove, ki je vsako leto romala na Rakovnik. Vsa presrečna je pripovedovala o lepoti in sreči, ki jo je doživela pri Mariji Pomočnici in pri don Bosku.

Pred osmimi leti mi ja zaupala g. Veronika Zelko (po smrti strica duhovnika dr. Zelka se je preselila v rodne Črensovice), da naj nadaljujem pri širjenju Salezijanskega vestnika; to se mi je posrečilo lani. To je bila spodbuda g. Krambergerjeve Marice iz Lenarta, ki je pridobila toliko novih članov.

Naša župnija je zelo hribovita in raztresena, saj rabim dve uri hoda, če hočem priti od vzhodnega do zahodnega konca. Ima šest zaselkov, šteje pa 410 duš. Statistika lanskega leta je žalostna: pokopali smo osem, krstili dva,

Ni pa v tem kraju izumrla vera, ljubezen do Boga, najdragocenejši dar Božje ljubezni in usmiljenja. Leta 1934 je bilo ustanovljeno apostolstvo mož in fantov. Tudi pred tridesetimi leti, v tisti najbolj kritični verski nestrpnosti, smo imeli dvanajst rož živega rožnega venca, to je 180 molivcev. Seveda

Po starih virih je stala v Goričah cerkev že leta 1376 kot podružnica nakejske župnije. Zaradi oddaljenosti in nevarne poti do Naklega skozi Udinboršt so si Goričani izborili samostojnost leta 1689, samostojna fara pa so postali leta 1786. Sedanja cerkev sv. Andreja, apostola, je bila zgrajena med leti 1852 - 1854. Župnija šteje 1600 prebivalcev v petih vaseh: Goriče, Golnik, Letence, Srednja vas in Zalogu.

Goriški župniki oskrbujejo bolnike v bolnišnici na Golniku.

Takoj po vojni so bile sestre pregnane, kapela pa spremenjena v sindikalni dom, kasneje v kinodvorano in kulturni dom, kar je pravzaprav še danes. V Zalogu imamo podružnično cerkev sv. Lamberta, ki je zelo lepo obnovljena.

Župnijska cerkev je v notranjosti vsa prenovljena. Lani smo zamenjali okna; pred nami pa je obnova cerkvene fasade. Vsa dela je bilo mogoče vedno izpeljati po zaslugi dobrih faranov, ki imajo izreden čut do sakralnih objektov in znajo z veliko mero velikodušnosti in požrtvovalnosti pomagati podpreti take dejavnosti v župniji.

Kar dejaven je župnijski pastoralni svet, ki skupaj s ključarji odločajo o pomembnejših dogodkih; nekateri sodelujejo tudi pri pastoralih. Verouk obiskuje 120 otrok. Bogoslužje lepšata dva zbo-

GORIČE

POD KRIŠKO GORO

Salezijanci so prevzeli goriško župnijo leta 1949; prvi župnik je bil dr. Stanko Kos. Od leta 1952 so upravljali župnijo župniki s Trstenika: Štefan Zorko, Štefan Vogrin, Ciril Zajec in Franc Jamnik. Leta 1957 je prišel za župnika Evtahij Kristanc, ki je živel v težkih povojnih razmerah, saj je župnišče bilo požgano in porušeno. Lotil se je zidave novega. Po 14-ih letih je prišel za župnika Avguštin Jakob, bivši sal. inšpektor; bil je prav tako 14 let v Goričah. S svojo modrostjo in umirjeno preudarnostjo je faro duhovno in gmotno razgibal.

Zadnja tri leta smo imeli v bolnišnici na božič sveto mašo, pri kateri je pel mešani pevski zbor. Golnik je do leta 1970 spadal v župnijo Križe. Tuberkulozno zdravilišče je imelo svojo katoliško kapelo; ker je v zdravilišču delalo 50 - 60 redovnih sester, je bil tam tudi duhovnik, ki je opravljal verske obrede predvsem za sestre, bolniško osebje in bolnike. K bogoslužju pa so zahajali tudi vaščani Gol-

ra; otroški in mešani pevski zbor, ki ju vodi dr. Alojzij Slavko Snoj.

Ob koncu bi rad poudaril še to, kar sem pred kratkim povedal za kranjski radio, in sicer, da je med našimi goriškimi ljudmi doma pristna vernost, namreč med tistimi, ki so verni, predvsem pa je tukaj doma izredna prijaznost in gostoljubnost, to, na kar smo lahko resnično zdravo ponosni...

Lojze Zupan

SPOMINI ŽIVIJO

Vedno znova se oglašajo ljudje, ki so nekaj časa preživeli v salezijanski ustanovi in se še po tolikih desetletjih čutijo živo navzoče v salezijanski družini. Bivši don Boskovi gojenci se zadnje čase tudi vse bolj povezujejo v trdno združenje.

Iskreno se vam zahvalim za knjigo Andrej Majcen - vietnamski don Bosko. Dobro ga poznam z Rakovnika, kamor sem prišel v strokovne šole 1. septembra 1932. leta. Bil sem že izučen pomočnik čevljarke stroke. Ker sem potreboval še več strokovnega znanja in sem zvedel za strokovne šole na Rakovniku, sem šel vprašat, če bi me sprejeli. Šel sem do gospoda ravnatelja, ki me je zelo prijazno sprejel. Povedal sem

mu svojo željo in prosil, če bi me sprejel v šolo. Gospod ravnatelj mi je obljubil in rekel, naj pridem 1. septembra, ko se začne šola.

Prišel sem, kakor sva se dogovorila, 1. septembra. Na Rakovniku sem ostal do leta 1936, ko so bile strokovne šole že prepovedane.

Med tem časom, ko sem bil na Rakovniku, me je prefekt določil, da sem en dan v mesecu strigel fante, pa tudi gospode, če je kateri hotel. Večkrat sem tudi strigel g. Majcna. On se gotovo tega več ne spominja. Jaz se ga zelo dobro spominjam, ker je bil obrtni svétnik in smo večkrat šli k njemu po opomine. Vsi smo imeli zelo radi g. Majcna. Vsako jutro sem stregel pri maši, ki jo je imel g. inšpektor Walland. Po maši sem vsak dan pospravil pisarno gospoda inšpektorja, potem še njegovo spalnico. To je bilo zame častno delo.

Z veseljem se tudi spominjam velikega praznika, ko je bil Janez Bosko razglašen za svetnika 1934. leta. Tisti dan je prišlo na Rakovnik zelo veliko romarjev od blizu in daleč. Popoldne je bila slovesna procesija; par belih konjičev je peljal kip sv. Janeza Boska. Pa še to: zelo sem bil vesel, da sem bil med tistimi štirimi fanti, ki smo nesli Marijin kip v procesiji. To so spomini, ki jih večkrat obujam in ne bodo nikoli pozabljeni.

V jeseni 1936. leta sem se vrnil domov na Teharje pri Celju in sem odprl svojo čevljarstvo delavnico, ki sem jo uspešno vodil do 1974. leta. Potem sem šel v pokoj. 1984. leta sem se preselil na Koroško, kjer sem še sedaj. Lani mi je umrla žena, sedaj sem pa sam v hiši. Moja leta so že tudi visoka, grem že v 85. leto.

Zelo sem Bogu hvaležen za vse dobrote, da sem še zdrav, da lahko delam in se s tem kratkočasim. Vendar nisem sam, Bog je z menoj, ki me vodi, in Marija, ki me varuje vsega hudega.

Gospod, lepo se Vam zahvalim za Vestnik, ki ga z veseljem prečitam.

Lepo Vas pozdravlja bivši gojenec

Ivan Hrvatič.

PO DON BOSKOVIH STOPINJAH

Bivši gojenci salezijanskega zavoda v Želimljem bodo romali v don Boskove kraje od 28. aprila do 1. maja 1994.

SREČANJA NA KUREŠČKU

V prejšnji številki Vestnika sem vam omenil pobudo, ki se je porodila med molivci, da bi organizirali mesečna molitvena srečanja za duhovne poklice pri Materi Božji na Kureščku, kamor bi lahko poromali posamezniki in molitvene skupine z raznih krajev Slovenije. V zadnjem času sem dobil precej pošte, v kateri podpirate to pobudo. Mladi molivec, študent teologije, končuje svoje pismo z besedami: "Bolj kot kdaj koli prej čutim, kako so duhovniki in bogoslovci potrebni molitve."

V pogovoru z mnogimi, zlasti z odgovornimi za svetišče na Kureščku, je prišlo do sklepa, da ta molitvena srečanja bodo, in sicer vsako tretjo soboto v mesecu v dopoldanskih urah, z začetkom ob 10. uri. Najprej bo pobožnost križevega pota, potem molitvena ura pred Najsvetejšim in nato sveta maša. Ves čas bo tudi priložnost za zakrament svete spovedi. Prvo srečanje je načrtovano za tretjo soboto v aprilu, torej 16. aprila. Drugo srečanje pa bo v soboto, 21. maja. Ko boste v svojih molitvenih skupinah načrtovali romanja, je prav, da se spomnite molitvene srečanja na Kureščku.

Že sedaj pa bi vas rad opozoril na že tradicionalno letno srečanje molivcev za duhovne poklice v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku, ki bo 28. maja. Na to srečanje ste prav vsi že sedaj iskreno vabljeni. Natančen spored tega srečanja bo objavljen v prihodnji številki Vestnika.

Dragi molivci! Verjamem, da spodbuda k molitvi za duhovne poklice v različnih oblikah in krajih ni sad le človeškega načrtovanja, ampak je to resničnost Božjih načrtov. Jezus nam je naročil: "Prosíte Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev" (Mt 9, 37 - 38). Razveseljivo je dejstvo, da so se po mnogih župnijah oblikovale molitvene skupine, ki molijo v ta namen in imajo tedenska ali mesečna srečanja. Nekatere teh skupin so me povabile na svoje srečanje (Veržej, Maribor, Paški Kozjak, Begunje pri Cerknici). Bila so to lepa, globoko doživeta molitvena srečanja. Kolikor mi bo čas dopuščal, sem se pripravljn pridružiti še kakšni molitveni skupini pri mesečnem srečanju.

Močno liturgično obdobje postnega časa nas vabi k poglobitvi naše krščanskega življenja. Molitev, post in dobra dela naj žlahtnijo naše osebno in družinsko življenje.

Blagoslovljenje velikonočne praznike vam voščim z besedami, ki so vzete iz pesmi večernic v postnem času: "Spokorna dela postnih dni naj zbršejo nam vse dolge, očiščeni veliko noč naj radostno obhajamo."

Ivan Turk
Boštanj 16
68294 Boštanj
tel.: 0608/81 - 006

MOLITVENI NAMENI

APRIL

Vera in razum sta gibalob vsega mojega vzgojnega sistema, pravi don Bosko. S tem spoznanjem je v Evharistiji odkrival najodličnejše vzgojno sredstvo za mlade.

Molimo za mladino, da bi v evharističnem Jezusu odkrivala najboljšega prijatelja svoje mladosti.

MAJ

Zaupajte v Marijo Pomočnico in videli boste, kaj so čudeži, pravi don Bosko.

Priporočimo fante in dekleta, ki se v teh dneh odločajo za duhovniški oziroma redovniški poklic, da bi jim Marija stala ob strani in jih podpirala v njihovem duhovnem zorenju in preizkušnjah.

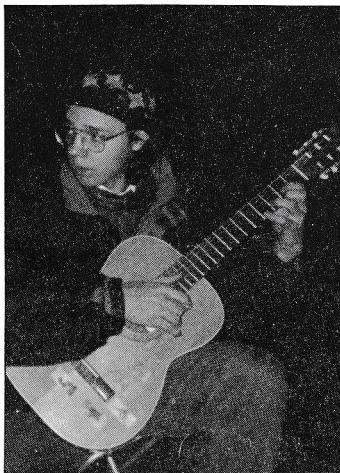
K Bogu so odšli po plačilo

Viktorija Gabrejna, Unec
Marija Sobočan, Lipovci
Amalija Sajko, Rogaška Slatina
Jožefa Žnidaršič, Boštanj
Terezija Novšak, Boštanj
Anica Možič, Boštanj
Etelka Pertoci, Bakovci
Lojzka Krajnc, Ptuj
Tomaž Kramerger, Zg. Korena
Ivana Zor, Smladnik
Milka Twrdy, Ljubljana
Jože Motore, Sevnica
Marija Konc, Stari trg
Angela Hočevar, Mokronog
Pavla Kavčič, Črni Vrh
Anica Žigon, Godovič
Lidija Klarič, Škofije
Jolanda Zerbo, Škofije
Alojz Balažič, Dokležovje,
oče sal. duhovnika

POZDRAVLJEN, MLADI ROMAR,

Skupnost bratov iz francoske vasice Taize že vrsto let organizira po različnih krajih novoletna srečanja za mlade iz vse Evrope. Na romanju miru in sprave so se mladi že ustavili v Barceloni, Rimu, Kölnu, Parizu...; enkrat jih je pot zanesla tudi v Ljubljano. Letos so se mladi zbrali v bavorski prestolnici, Münchnu.

življenju, o uspehih in zablodah, o Bogu in o demonih, ki gazijo po njegovi krvi. Zato so postala romanja izraz vere: postala so ena od pomembnih oblik ljudske pobožnosti.

Mogoče se človek, ko se poda na romanje, najbolj zaveda tiste temeljne resnice, ki določa naše bivanje: da je vse naše življenje romanje, pot; da nimamo tukaj niti stalnega bivališča, kaj šele doma; da je vsak naš korak tkanje niti, ki nas priklepajo na večnost. "Moj oče je bil blodeč Aramec" (prim.5 Mz, 26, 5): tej svoji naravi se ljudje pač ne moremo izneveriti...

Potrošniški romarji

Živimo v času, ko se ljudje veliko selimo iz kraja v kraj, ko veliko potujemo, ko spoznavamo

Pot, ki prečiščuje

Iti. Hoditi. Odit. Podati se na pot. Romati!

Ljudje so že od nekdaj čutili, kako nekaj pomembnega je romanje. Tudi svetopisemski človek je bil romarski beduin. Zgodovina izvoljenega božjega ljudstva se začne s pomenljivimi besedami, ki jih je Bog naslovil na Abrahama: "Pojdi iz svoje dežele in od svoje rodovine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo pokažem!" (1 Mz 12, 1). Abraham je verjel Božji besedi. Pobral je svoje stvari ter se odpravil na pot. Celó življenje je romal; na tej blodeči poti skozi življenje se mu je razodeval Bog.

Tudi naši predniki so veliko romali. Znana so bila t. i. "spokorna romanja" v Kompostelo, v Sveto deželo, v razna Marijina svetišča. Ljudje so vedeli, da jih romanje prečiščuje, da jih dela ponižne, voljne, pripravljene prisluhniti Bogu. V tišini hoje, v

KI PRINAŠAŠ BOŽJI BLAGOSLOV

"Bog veliko pričakuje od tebe. Nikoli te ne vodi v vrtinec malodušja, ki prinaša le žalost. Vodi te proti resničnostim, ki razpršijo grenkobo. Veliko pričakuje od tebe. Misliš, da ni-maš skoraj ničesar, s čimer bi mu lahko odgovoril. Toda on te vabi, da ustvarjaš z neznatnimi sredstvi tako kot Marija, ki je bila uboga in je vse dovršila s preprostimi stvarmi" (brat Roger).

lakoti, žeji, mrazu in vročini, v dolgih urah samote je bil človek prisiljen razmišljati o svojem

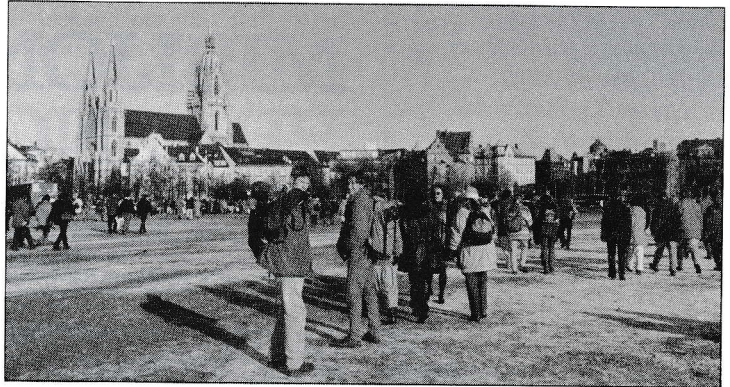
nove kraje, običaje, kulture. Turizem je v razcvetu. Nekateri ljudje si kar ne morejo predstavljati, da bi cele počitnice ali ves čas dopusta preživeli doma! Verjetno se skriva največja želja po potovanju ravno v mladih ljudeh. Koliko sveta obredejo nekateri v času študija in koliko kilometrov prestopajo drugi po zaprašenih cestah, si lahko samo mislimo! Človek se kar ne more ustaviti, "gon po potovanju" mu tega ne dovoli.

Vendar ta sodobna potovanja niso takšna, kakršna so bila nekoč romanja. Danes potujemo ljudje zato, da bi uživali, da bi se zabavali, da bi se imeli lepo, da bi se odpočili, da bi iz življenja iztržili čim več... Kateremu od

sodobnih romarjev še pride na misel, da bi se zato podal na pot, ker se bi rad posvetil sebi, svojim odnosom s soljudmi in Bogu. Skoraj vsi motivi, zaradi katerih so se ljudje nekoč odpravljali na romanje, so danes potisnjeni nekam ob rob...

Romarji miru in sprave

Bratje iz Taizeja, zbrani ob očetu Rogerju, želijo v našo atomsko modernost vnesti nekaj tistega zdravega duha preteklosti. Nočejo dovoliti, da bi se tako bogato izročilo romanja ob srečanju s potrošniškim turizmom popolnoma izvitilo. Zato pripravljajo novoletna srečanja mladih. Ta srečanja temeljijo na prvinah, ki so tudi nekoč zaznamovala romanja: preprosta hrana, molitve, premišljevanje, druženje, ne preveč udobna namestitve, gostoljubnost, spoznavanje in pogovor z novimi prijatelji. Res je, nekateri mladi jemljejo ta novoletna srečanja zgolj kot priložnost za poceni ogled kakšne evropske prestolnice, v mnogih pa se zopet razvija tista pristna drža spokornosti in pripravljenosti na srečanje z Bogom, ki je zaznamovala naše prednike. Želel bi vam posredovati nekaj vtisov mladih, ki so se na letošnje novoletno srečanje v Nemčijo napotili kot verniki.

Bili smo v Münchnu

"... ko pa smo se nastanili pri družinah, so se razblinili še zadnji koščki grenkobe iz naših src. Treba je povedati: Nemci so bili neverjetno gostoljubni! Kaj takega človek ne doživi, niti ko gre na obisk k svojim znancem. Štiri dni so nas povezovali pogovori po skupinah, skupne molitve, hrana iz konzerv, bratovska ljubezen, pa tudi veselih trenutkov ob glasbi in petju ni manjkalo. Sporočilo srečanja 'Bog ne more dati drugega kot ljubezen' smo v polnosti zaživel!' (Miran G.).

"Prvič sem bila na takem srečanju. Bala sem se dolgih ur molitve, ki so nam jih obljubljali. Potem pa je teklo vse tako spontano. Predala sem se pesmi, brljenju svečk v cerkvi, Svetemu pismu, tišini in premišljevanju. Ne vem, če sem že kdaj prej v življenju doživela tolikšno umirjenost in tiho srečo" (Melita O.).

"Doma nikoli ne jem hrane iz konzerv. V Münchnu pa mi sploh ni bilo težko. Nič kolikokrat sem se spomnila na ljudi v Sarajevu. Oni nimajo niti tega..." (Breda Z.).

"Nisem ne vem kako veren. Imam vse zakramente, toda sedaj grem bolj poredko k maši... Ja, v Münchnu je bilo lepo. Najbolj sem si zapomnil, koliko iskrenih odnosov smo navezali med seboj. Jezik sploh ni bil ovira. Vse se mi je zdelo tako preprosto. Le zakaj v vsakdanjem življenju toliko kompliciramo, sem si rekel..." Brane S.

Stopali bomo po njihovih stopinjah

Še bi lahko nizali vtise. Vrstili so se kot jagode rožnega venca. To je sled, ki bo v mladih ostala. Nekaterih stvari človek pač ne pozabi čez noč. Nekaterih ne pozabi nikoli. Postanejo del človeka, zrastejo se z njim, vteko se v njegovo dušo.

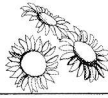
Ko stopamo po tej zemlji, tuji ali domači, ne obnašajmo se do nje turistično arogantno. Bodi-

mo vedno popotniki, romarji: "ubogi v duhu", ponižni in odprtega srca. In spregovorile nam bodo trave in kamni, oblaki in veter, stavbe iz starodavnosti in moderne slike; spregovorili nam bodo ljudje, naši bratje in sestre v različnosti. In tudi Bog ne bo molčal. Ne bo mogel molčati...

To so nam letos povedali mladi, ko so se vrnili iz Münchna!

Martin Lisec

"Prosti čas naj se pravilno uporablja za razvedrilo in za utrjevanje telesnega in duševnega zdravja: z zaposlitvijo in študijem po svobodni izbiri; s potovanji v druge kraje (turizem), pri čemer se bistri razum in se razen tega ljudje tudi bogatijo z medsebojnim spoznavanjem..." (LA 14).

Leskovec pri Krškem, Zagorje ob Savi, Svetinje v Slovenskih goricah: 16. in 23. januarja so bila prava mladinska slavlja, saj so se trije mladi z misijonskim križem, ki so jim ga podelili škofje msgr. Uran, msgr. Kvas in dr. Kramberger, poslovili od svojih občestev in se kot laiški misijonarji podali na misijonsko pot na Papuo Novo Gvinejo, kjer deluje salezijanski sobrat pomočnik Jožko Kramar in laiški misijonar Franci Kurent.

Zvonka Kopina

Velika vas 32
68273 Leskovec
rojena 4. marca 1973

Ko sem bila v osmem razredu, je Bog pokical k sebi našo mami. Ostali smo sami: oče, stric, dve sestri in jaz.

MISIJONSKA PRAZNOVANJA MLADIH

Kot otrok sem si vedno želela postati medicinska sestra, vendar sem se odločila drugače. Da bi ostala bližje domu in doma pomagala, sem naredila srednjo gostinsko šolo.

Že zgodaj sem se začela zanimati in spremljati dogajanja v misijonih, predvsem preko Družine, Ognjišča, Misijonskih obzorij... Moje zanimanje pa se je poglobilo ob blagoslovitvi avtomobila MIVA in na srečanjih z misijonarji.

Po končani šoli sem se zaposlila. V tem času sem si začela dopisovati z g. Kramarjem. Dobil sem odgovor, da naj pridem na Papuo, da bi poučevala in skrbel za gospodinjstvo. Ponudbo sem z veseljem sprejela.

Ob podelitvi misijonskega križa sem šele spoznala, kakšen pomemben korak sem naredila v svojem življenju. Tisti trenutek sem začutila, kakšno veselje sem naredila Njemu, ko sem se mu prepustila in mu dovolila, da se zgodi Njegova volja. Sedaj z veseljem stopam na to pot, kljub temu, da marsikdo te moje odločitve ne razume.

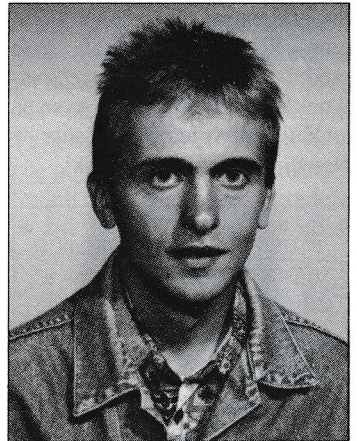
Zato, mladi, ne ustrašite se, če se boste kdaj odločili za ta korak. Bodite pogumni in trdno zaupajte v božjo Previdnost. Odločno stopite na pot, ki vam jo je Bog pripravil. Svoje srce položite v Njegove roke, On vas najbolj pozna in najbolj ljubi in On vam bo pomagal prebroditi ta strah.

Vsem bralcem Salezijanskega vestnika pa bi rekla tole: ker sem se tudi sama pridružila molivcem za duhovne poklice, bi želela, da bi se še kdo pridružil in podpiral z molitvijo tiste, ki se odločajo za duhovni poklic in za njihovo stanovitnost. Vsaka vaša molitev bo kje obrodila sad.

Ob koncu še misel, ki naj bi nam bila vodilo v našem življenju, kot je bila Chiari Lubich: "Vedno brez obotavljanja in z veseljem!"

Uroš Glavač

Kidričeva 2a
61410 Zagorje
rojen 22. januarja 1971

Težko je najti tiste prave besede in misli, zakaj se človek odloči za misijone. Moram pa priznati, da je sama priprava na

misijonsko pot že neke vrste misijonarjenje, ko človek v sebi tehta DA ali NE. Človek sam sebe vpraša: Zakaj? V zadnjih tednih sem večkrat dejal prijateljem, znancem in drugim, s katerimi sem se o tem pogovarjal, da sem že v osnovnošolskih časih rad slišal kakšno besedo o misijonih. Živo se še spominjam neke slike oziroma plakata, na katerem sta bila dva zamorčka. Vem, da se za misijone nisem odločil zaradi te slike. Res pa je, da me je slika ves čas nekako spremljala. Ob tem se mi je utrjevala želja in končno tudi odločitev za misijone.

Ne pravim, da je misijon lahko tudi doma. Vem, da je doma veliko dela in ga bo še veliko tudi, ko se vrnem. Res je doma veliko dela. Vendar pri tem ne gre pozabiti poklicanosti. In če človek v sebi tudi nekaj čuti, mora ta občutek nekako preizkusiti; to pa je v meni pomenilo odločitev za misijone. Mogoče je odločitev za misijone res malo drzno dejanje za mladega človeka, ki živi v svojem okolju in v nekem smislu to mladost tudi uživa, živi neko normalno življenje.

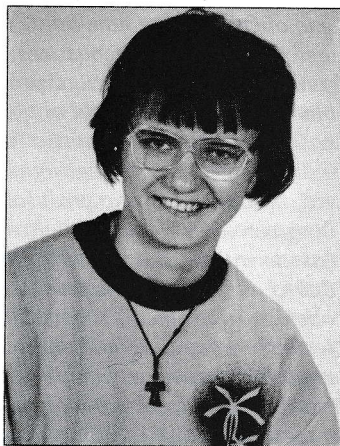
Za svoje geslo sem si izbral besede: "Celo življenje si boš grel roke ob ognju svoje mladosti." Priznati moram, da v te besede tudi iz prepričanja verjamem, da mora mlad človek nekaj žrtvovati, dati. Dati mora nekaj za ideal, ki ga nosi v sebi. Nekomu ga mora dati, lahko je to dekle ali fant, ali obratno, lahko pa je to samo misijon ali oboje. Bistveno je, da človek pri tem nekaj da. In gotovo je to, kar človek v tem primeru da, ljubezen. Ljubezen do nekoga, ki se odraža v širšem okolju.

Dragi prijatelji in bralci Sale-

zijanskega vestnika, želim vam, da skupaj delamo drug za drugega, si svetujemo, spodbujajmo drug drugemu upanje, kadar komu opešajo moči v vsakdanjem življenju, molimo in se veselimo ter skupaj spoznavamo, da ljubezen resnično ne pozna ovir, kot je v naslovu svoje knjige zapisal misijonar Jožko Kramar.

Elizabeta Zadravec

Mali Brebrovnik 4
62259 Ivanjkovci
rojena 9. septembra 1973

Če sedaj ob odhodu na misijonsko pot naredim neke vrste inventuro življenja dvajsetih let, ugotavljam, da sem imela v življenju pravzaprav veliko srečo. Že v otroštvu me je življenje izučilo v skromnosti. Moji vrstniki so se hvalili z najnovejšimi dosežki civilizacije, s katerimi so jih njihovi starši razvajali. Jaz se s tem nisem mogla pohvaliti. Lahko pa sem se pohvalila z vzgojo, ki sem jo imela doma. Hvalila bi se lahko s tem, da imamo v družini vedno dovolj časa za pogovor, za smeh. Velikokrat se je oglasila tudi

pesem, pa tudi za pogovor z Bogom ni nikoli zmanjkalo časa.

Rojena sem v manjši vasi v raju pod Jeruzalemskimi gorami, kjer je mama doma pridno skrbela za dve hčerki, oče pa je do svoje prezgodnje smrti služil kruh kot sodar.

Že kot otroka me je pritegnilo to njegovo delo in tako sem se odločila za lesarski poklic.

Vseskozi pa me je spremljala želja, da bi v svojem življenju delala z ljudmi oziroma za ljudi. V času šolanja sem spoznala pojem laiški misijonar in kar hitro me je ta poklic pritegnil. Začela sem odkrivati čudovite stvari, s katerimi laiki v službi Cerkve osrečujejo zapuščene, uboge, bolne v daljnih deželah. Da bi pa sama kdaj stopila na pot misijonstva, si še sanjati nisem upala. Vendar Božji glas je bil močnejši od misli, da jaz v fujem kraju, v misijonski deželi, ne bi nikomur koristila.

Sedaj ob odhodu na Papuo Novo Gvinejo bi vam, mladi, ki vas misijonsko delo zanima, ki bi bili pripravljeni za nekaj časa zapustiti dom in prijatelje, rekla: kar pogumno se odločite! Če vas pokliče Ljubezen, ji sledite in nikar se ne bojte! Ta Ljubezen vas bo spremljala, kamor koli boste šli.

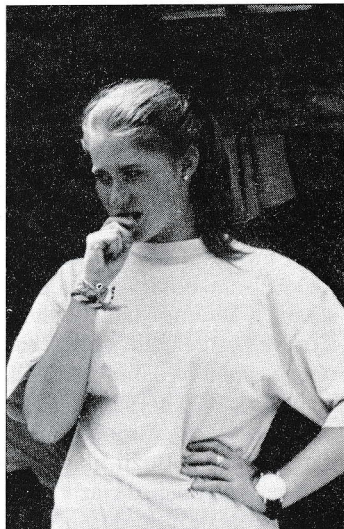
Bralcem Salezijanskega vestnika se priporočam v molitev.

Naslov misijonarjev:

Don Bosco Tech. School
P.O. Box 287
KOKOPO E. N. B.
Papua New Guinea
Oceania

MI SMO PA MISLILI...

Prav ta stavek so mladi največkrat ponovili v pismu, naslovljenem na skupino duhovnikov po nekem srečanju mladih. V imenu neke skupine je pisalo dekle, podpisano s kratico "S. A." Njeno pismo mi je prišlo v roke, zato ga posredujem.

"Spoštovani duhovniki, naši prijatelji. V imenu naše skupine mladih vam pišem tole pismo kot odmev na skupno srečanje. Določili so mene. Lahko bi bil tudi kdo drug. Neprijetno mi je, vendar naloga je naloga. To pismo naj ne bo kritika vašega dela in prizadevanja z nami mladimi, ampak samo majhno opozorilo in spodbuda za prihodnje. Naj-

prej vam moramo povedati, da smo mladi lahko po srcu tudi drugačni, kot je videti po našem obnašanju. Včasih dajemo vtis neke brezbriznosti, kar pa vedno ne drži. Priznamo, da ste se na srečanje dobro pripravili. Na nekaj pa bi vas radi opozorili. Na srečanju ste nam premalo govorili o Bogu, o Jezusu. Imeli smo občutek, da se nam bojite o tem govoriti, češ da nas to ne zanima, ker imamo druge probleme. Morda mislite, da ni pod našo navidezno ležernostjo in indiferentnostjo nobenega ognja več, da nam je zoprno poslušati in govoriti o Jezusu, molitvi, zakramentih... Eden od vas je, dobro se spomnim, začel tako obetavno. Rekel je: 'Vsi potrebujemo Nekoga, ki je močan, brez madeža, potrpežljiv, pokoren do smrti...' Škoda, da ni nadaljeval v tej smeri.

Res potrebujemo Nekoga! Čeprav vemo, kdo je ta 'Nekdo', ga ne poznamo. Govorimo o molitvi, a ne znamo moliti. Tudi na srečanju smo šli tako zlahka mimo tega vprašanja. Eno je moliti, drugo pa 'kako' moliti. Zdi se nam, da je bilo o tem premalo rečenega.

Radi bi se s kom več pogovorili o Bogu, o Njem, ki ga tako slabo poznamo. S kom naj se o tem povarjamo? Od koga naj upamo dobiti Luč? Od staršev? Kako, če so sami v temi! Vi ste Njegovi sredniki! Sicer se je bilo lepo z vami pogovarjati o naših problemih, vendar je naš glavni problem Bog.

Pomagajte nam spoznavati to Ljubezen! Ne pričakujemo nekih učenih govorov ali razlag, ampak preprosto pripovedovanje o tem, kdo je za vas Bog, koliko vam pomeni Jezus. Prihodnjič nam pripovedujte o vaših verskih izkušnjah, o vašem srečanju z Njim. Povejte nam, kaj naj storimo mi, da bi se srečali z Njim, ga vzljubili!

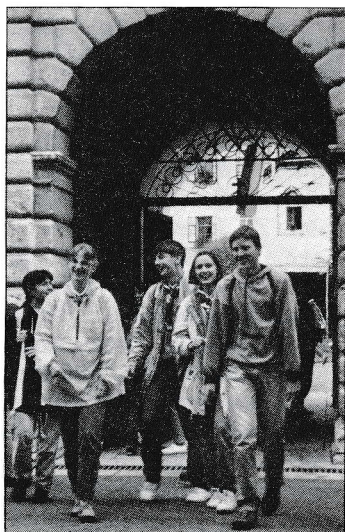
Toliko let že hodimo k verouku, maši, na razna srečanja, duhovne vaje..., vendar še nismo dojeli Njega. Tudi lastnega smisla življenja ne. Morda je to nostalgija za srečnimi trenutki otroške vernosti, ko je bilo tako lepo in osrečujoče. Tedaj smo čutili Njegovo bližino. Sedaj pa že dolgo ne več. Ne znamo se mu več približati. Zmedel nas je zunanji svet. Kot otroci se nismo toliko ozirali na dobrine tega sveta. Lažje nam je bilo. Zdaj smo z vsem tem veliko bolj obremenjeni. Tedaj smo se lažje zbrali k molitvi, premišljevanju. Še smo imeli čas za iskanje tistega, kar je 'zgoraj'. V mladih letih pa nas ta zemeljska stvarnost preveč zaposluje, in ko se človek od takega srečanja nadeja nekaj duhovnega, ko želi napolniti svojo dušo, ostane nekje v globini razočaran. Nikar ne recite, da smo mladi pač zaletavi in da nas bo kmalu 'minilo'. Imate pravico imeti svojo sodbo o nas. Priznam, da ne pišem v imenu vseh na duhovnem srečanju. Morda je bilo zanje super. V naši skupini smo čutili to pomanjkanje. Za prihodnje vas prosimo: Govorite nam več o Jezusu. Ta prošnja se zdi taka, kakor apostolov, ko so prosili: 'Gospod, nauči nas moliti!' In Jezus jih je naučil.

To pismo je napisano z najboljšim namenom. Vem, da se z

njim ne bodo strinjali vsi udeleženci. Med mladimi so tudi taki, ki si radi zatisnejo ušesa ob teh vprašanjih. Vendar, čemu bi morali tudi 'žejni' ostati ob studentu neodžejani zaradi tistih, ki 'vode, tekoče v večno življenje' ne potrebujejo. Kaj pa, če jo?!

Hvala vam za vse in brez zamere.

V imenu 'žejnih' napisala S. A."

Priznam, da sem imel ob prebiranju tega pisma tudi sam slabo vest. Priznati je treba, da se lahko o sočloveku, posebej še mladem, velikokrat motimo. Bo držalo, kar pravi rek: "Videz vara!" Večkrat starejši mislimo, da mlade ljudi žulijo samo razna moralna ali kvečjemu še poklicna vprašanja. Vendar niso občutljivi tudi za verska vprašanja. Na zunaj kažejo veliko versko brezbriznost, v njih pa je čisto drugače. Včasih nas s svojim ležernim ali celo pomilovalnim odnosom preprosto izzivajo in s tem merijo našo vernost. Ko pa se začneš z njimi

resno pogovarjati, bodo kmalu imeli kopico resnih vprašanj. Spominjam se, kako smo se s skupino mladih dogovorili, da bomo na odbojškarskem igrišču, ko bo zvonilo Ave Marija, prenehali z igranjem in bomo molili. Priložnost se je kmalu pokazala. "Ej, fantje, dekleta! Zvoni. Za kratek čas prenehajmo z igro!" "Kaj je narobe?" so zvedavo spraševali. "Nič ni narobe! Zvoni in nekateri bi zdajle radi molili. Tisti, ki zna moliti, naj z nami moli, drugi pa naj mirno počaka!" Kar naenkrat je bilo vse mirno. Molitvi so pritegnili tudi tisti, ki morda že dolgo niso molili. Bili so drug nad drugim presenečeni. Tisti, ki niso znali, nad tistimi ki so, kakor tisti, ki so znali, nad spoštljivim odnosom nevernih ali nevednih. Pozneje se je razvel zanimiv pogovor. Skoraj nihče ni točno vedel, čemu zvoni trikrat na dan, kaj šele, da bi vedel za zgodovinsko ozadje.

Zanimivo je bilo tudi slišati pogovor enih in drugih o tem, ali je primerno mladim ljudem, posebej še nevernim, vsiljevati ne-

kaj takega, kot je molitev. Skoraj so bili za 'privatno molitev' bolj tisti, od katerih bi človek pričakoval več trdnosti in odprtosti, kakor versko nepoučeni. Medtem ko se je prvim zdelo vsiljivo, se ni onim zdelo nič nenavadnega, da verni v okviru cerkve ali župnijskega doma izražajo svoje prepričanje.

Včasih v preveliki obzirnosti do mladih ali do drugače mislečih prezremo prav tisto, kar od nas pričakujejo: da bomo za tistim, v kar ali kogar verujemo, tudi stali in govorili.

Duhovniki, kateheti in starši, da bi se ne bali govoriti o svoji veri in o tistem, v kogar verujemo; mladi kristjani, da se ne bi bali spregovoriti o svojem verskem prepričanju svojim vrstnikom; vsi skupaj pa, da se ne bi bali svojega verskega prepričanja na nevsiljiv način pokazati tudi na zunaj. Kako pa naj neverni drugače zvedo o Jezusu, o Bogu, če jim mi, kristjani, ne bomo govorili?! Morda pa omenjeno pismo velja tudi zate, ki prebiraš te vrstice?

Ciril Slapšak

Hvala Bogu, med nami je veliko družin, ki cenijo življenje in jim je otrok sreča in blagoslov. Ti so upanje našega naroda. Ko bi takšne družine le našle podporo širše skupnosti. Tokrat se nam na kratko predstavlja Rožmanova družina iz Predoselj.

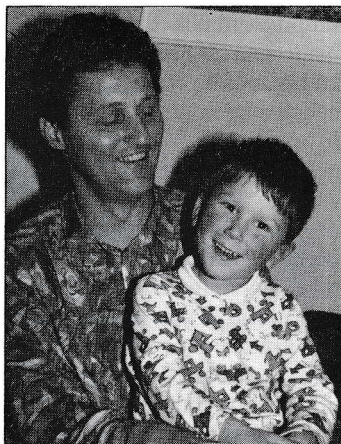

OTROK JE SREČA

Oba izhajava iz verne družine. Kot fant in dekle sva hotela, da bi bil najin odnos dober, kvaliteten. Zakon sva visoko cenila, zato sva se trudila, da bi se nanj čim bolj pripravila.

Smo družina s petimi otroki, sedaj pa pričakujemo šestega. Vsakega otroka posebej sva bila zelo vesela, saj naju je vsak še trdneje povezal, vsak je še poglobil najino medsebojno ljubezen. Čudovit občutek je, ko eden ali drug od naju pride domov, vsi otroci pritečejo naproti in hitijo pripovedovati, kaj se je dogajalo v času, ko se nismo videli. Veliko se pogovarjamo, se igramo, skupaj opravljamo razna dela. Otroci radi pomagajo, samo da smo skupaj. Radi naju imajo in midva imava rada nje. Vidiva, da bi veliko zamudila, če bi poleg službe imela še kakšno zaposlitev. Noben denar ne more odtehtati drobnih pozornosti, katere nama izkazujejo otroci.

Že od vsega začetka najine

poti sva hotela skrbeti za vse. Sama sva tako hotela, ker nisva hotela obremenjevati staršev. Zato nama ni težko, čeprav nimava velikih dohodkov (povprečna plača). Zavedava se, da sreča in uspeh družine nista odvisna samo od denarja. Treba je imeti vero v Boga in medsebojno ljubezen. Ker če se dva nesebično ljubita, sta oba za vse (oba sva zidala, oba previjala otroke...), potem ekonomski po-

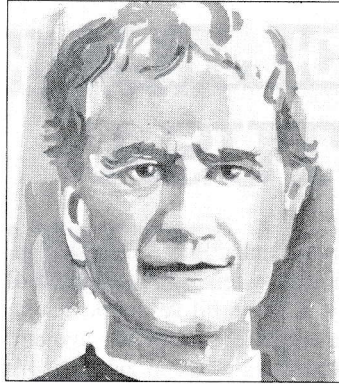
ložaj ni vzrok za število otrok. Če bi na otroke gledala kot na strošek, jih ne bi imela toliko in jih ne bi imela tako rada. Srečna sva, da jim lahko nudiva topel dom. Za vsakega posebej sva se zavestno odločila (sva ga načrtovala). Za šestega pa so svoje mnenje prispevali tudi otroci. In če bi bilo po njihovo, bi morala biti vsaj dvojčka.

Vsi se veselimo konca tedna, ko so dnevi samo naši. Že v petek so opravljene šolske obveznosti (trije so v šoli), v soboto dopoldne pospravimo hišo, da smo popoldan že prosti. Prosti čas pa izkoristimo za razne aktivnosti: šport, igrice, pogovori... Ob nedeljah se dan začne s sveto mašo. Noben dan se ne začne in ne konča brez molitve. Zlasti so doživete večerne molitve. Najraje molimo tako, da vsak Bogu po svoje pove, kaj je bilo prav in kaj ne. Na koncu pa ga skupaj prosimo odpuščanja in se mu zahvalimo za dan, ki je za nami.

Tudi drugim zakoncem želim, da bi v otrocih videli radost življenja in vir veselja. Otroci nam znajo biti čudoviti prijatelji in nama otroci so. Zato, Gospod, hvala ti, da si naju združil, da si nama dal te otroke, hvala ti, da smo lahko srečni.

Družina Rožman

V mednarodnem letu je spet prišla v ospredje družina. V življenju mnogih ljudi je bila kot izvira čiste studenčnice, s katero so gasili svojo žejo mnogi. Tako je bilo pri don Bosku: od domače hiše v Becchijih na začetku do Oratorija v Valdocu na koncu - povsod družina.

Don Bosko je hotel, da bi se v njegovem okolju vsakdo počutil 'doma'. Salezijanska hiša postane družina, kadar vsi živijo v medsebojni ljubezni in se vsi - sobratje in mladi - čutijo sprejete in odgovorne za skupno dobro.

V ozračju vzajemnega zaupanja in vsakdanjega odpuščanja čutimo potrebo in veselje, da si delimo vse.

(K16)

DON BOSKO- -DRUŽINA

Don Boskov duh "vonja" po družini. In sicer po kmečki družini, ki je živela v delu in molitvi preprosto in sveto v vseh pogledih. To je njegova hiša v Becchijih, med polji in vinogradi. Te preproste resničnosti so prešle v njegov značaj, mu zastavljale vprašanja, mu odgovarjale, postale pa tudi vir modrosti in vrednot. Don Bosko je gledal na svojo mater, kmetico, ki ji je bilo ime Marjeta.

Zelo modro je to povedal papež Pij XII.: "Njegova mati v dobršnem delu pojasni očeta, da je bil za druge. Njegov ideal je bil, da bi Oratorij postal za otroke, ki jih je zbral, kot nedeljsko ognjišče. Mar do tega ni prišlo zato, ker je mati Marjeta uresničila njemu v hišici v Becchijih neke vrste oratorij?"

"Ko je bil star dve leti, je ostal brez očeta in je rasel kot čudež matere, čigar ime danes zveni tako simbolično" (Ricaldone).

Lemoyne piše: "Sin je utelesil v sebi mater; tako vidimo, da na njem blešči ista vera, ista čustva, ista ljubezen do molitve; njena navzočnost, preprostost, ljubeznivost, ljubezen do vseh, delavnost, modrost, mirnost v nemirnih časih" (MB I, 40). In še: "V šoli svoje matere se je Janez naučil tiste občudovane

dobrote in metode, ki stori, da vzgojitelj postane gospodar src svojih gojencev" (MB I, 64).

Don Bosko je priznaval in ovrednotil to duhovno in vzgojno dediščino modrosti in ljudske kmečke kulture. Mati Marjeta je bila za Janeza živi vir dolge vzgojne in duhovne tradicije v dobrem pomenu, preproste, stvarne, "velikih čevljev in bistro pameti", vere. Rastel je v tej šoli in živel kot otrok iz tradicije, kjer so bili odnosi s seboj in drugimi, z zemljo in stvarstvom, utemeljeni na veri, razumu in ljubezni.

Don Bosko je potem oživil to tradicijo, jo ponesel v širok kulturni, socialni in cerkveni svet in je postala ena najbolj znanih v zgodovini. Preden je bil "oče in učitelj mladine", je bil don Bosko "otrok in učenec kmečke žene in sin svojega naroda". Kot iz spon je rešil človeško bogastvo in milosti, ki ju imajo preprosti in majhni. Tako je podaril tudi velikim kulturam rešitve, ki so jih poskušali najti v nepreglednih pedagoških in znanstvenih raziskavah, to, kar pa je ljudstvo živelo in praktično preskušalo.

Don Bosko je sad svoje zemlje. Hkrati je tudi dar nebes.

Nicola Palmisano

VZGOJITELJICA ZA KRISTUSA

Brezmadežna Pomočnica je vodila in vzgajala sv. Janeza Boska za izjemnega apostola mladih, za očeta in učitelja mladine. Svetnik ni ničesar storil brez nje. Kakor je oblikovala svetniškega vzgojitelja, tako uči vzgojitelje vere, očete in matere. Vzgojiteljica za Kristusa zagotavlja: "Ne bojte se. Z vami sem. Pomagala vam bom."

Francoski pesnik in veleposlanik Paul Claudel je vprašal Jeanna Berraulta, kaj napravi, ko mu zmanjka navdiha pri lepi igri. Igralec je pomislil: "Ne bi vedel takoj..., z rokami sežem v lase..., že vem. Pred Marijo grem molit in se ji priporočit. Tedaj najlepše zaiigram. Po srečanju z Marijo mi vedno uspe."

Pred Marijo pohitimo, vzgojno delo ji izročimo.

Papež Janez Pavel II. piše v apostolski spodbudi o katehizaciji: "Marija je gledala Jezusa, kako raste v starosti, modrosti in milosti. Na njenih kolenih se je edino-rojeni Očetov Sin, poln milosti in resnice, oblikoval po poznanju Svetega pisma in božjega načrta z njegovim ljudstvom. Po drugi strani pa je bila Marija njegova

prva učenka. Prva v času. Ko ga je našla v templju, je prejela od njega, ki je bil še deček, nauk, katerega je ohranjala v svojem srcu. Prva posebno zato, ker ni bil nihče tako globoko poučen od Boga. Ni bilo brez razloga rečeno v sinodalni dvorani, da je Marija mati in vzor katehetov in vodnica vzgojiteljev. Naj Sveti Duh po rokah prve Vzgojiteljice in njenih molitvah daje Cerkvi nesluten polet v vzgojnem delu, ki je zanjo bistvenega pomena. Potem bo Cerkev v tem času milosti uspešno izpolnila poslanstvo, ki ga je prejela od svojega Učenika."

Skrbna vzgojiteljica se je prepričala, kako lepota vzgaja in žlahtni. V razredu je uredila "kotiček prelestni". Barvno okno, perzijsko preprogo in cvetje, ki so ga učenci sami gojili. Prelest pa je bila podoba Marije Pomočnice. Otroci so se radi mudili v tem lepem kotu. V njihovem vedenju je bil zaznaven vpliv lepega. Ko je vzgojiteljica vprašala dečka, ki je bil doslej nevzgojljiv, kaj nanj tako vpliva, da se je poboljšal, je pokazal na Božjo vzgojiteljico, rekoč: "Ne smem ostati brezbrizen, če me tako božajoče gleda Božja mati."

Mariji vzgojiteljici zaupajmo svojo prošnjo. Bolj naj govori srce kakor razum. Radi bi vedeli, kako naj mladim prikažemo Marijo, da se bodo zavzeli zanjo in vzgojno uspešnost. Za mlade je privlačna pot lepote,

h kateri usmerja nauk o Mariji in Svetem Duhu. Marija je vzor popolne lepote in vzgojiteljica za Kristusa, ki je ideal življenja, Ona je polna milosti Svetega Duha in luči. Naše oči pogosto slepijo goljufivi čari tega sveta. Glejmo na Marijo in sprejmimo njeno brezmadežno lepoto. Kje jo bomo našli?

Sredi življenja in dela. Nikakor v čustvenih pretiravanjih in hlastanju po novostih. Brezmadežno vzgojiteljico bomo zazrli v odrešenjski zgodovini in evangeliju; jo odkrili v bogoslužju in marijanski duhovnosti; jo našli v družinskem rožnem vencu in medsebojni ljubezni, to je v lepoti srca, ki lepše sije kakor zlata ruda.

V sleherni ženi glejmo sestre svete Device, daleč od prostaške čutnosti in nedostojne norosti. Spoštujmo devištvo in materinstvo. To je njeno poslanstvo. Žena je največja kot mati; telesna ali duhovna. Tedaj je kakor cvet v razcvetu. Mati je sestra Device in Božje matere. Materinstvo je poklicanost k darovanju za druge in po njih za Boga. Zato je polno osrečujoče ljubezni.

Marija je kot družinska vzgojiteljica zgled posrečene in najboljše Matere, ki nam je potrebna, če hočemo živeti.

Marija, ti pomagaj nam.

Naše nam družine vodi.

Vse Slovence k Bogu dvigaj, vero v srcu nam prižigaj.

Marija, brezmadežna Pomočnica, vzgajaj nas za Kristusa, kakor si vodila sv. Janeza Boska, da ga je papež Pij XI. slovesno razglasil za svetnika, Janez Pavel II. pa imenoval za očeta in učitelja mladine.

dr. Janez Jenko

ZDRUŽENJE MARIJE POMOČNICE

Vsak krščen katoličan lahko prosi za sprejem v odsek združenja.

Pripadnost s strani udov obsega dolžnosti, ki jih je treba spolnjevati, kar je predpisano v 4. členu tega Pravilnika; s strani odseka pa obveznost, da vzgaja posamezne ude in da na svojem območju organizira dejavnosti in pobude v skladu s 4. členom Pavilnika.

Sprejem v odsek se obhaja med kakšno slovesnostjo v čast Mariji Pomočnici in po krajevnih navadah po primernem času priprave, ki naj ne bo krajši od enega leta.

Novemu članu se izroči potrdilo o sprejemu in zunanji znak pripadnosti.

■ Merila cerkvenosti za laiška združenja (KL, 30)

Znotraj občestva in poslanstva Cerkev, in nikakor ne v nasprotju s skupnostno svobodo, razumemo potrebnost jasnih in preciznih kriterijev razločevanja in priznanja laiških združenj, ki jim pravimo tudi "kriteriji eklesialnosti".

Temeljni kriterij za razločevanje vsakega in kateregakoli združenja krščanskih laikov v Cerkv, na katere lahko gleda enotno, so naslednji:

□ Prvo mesto daje poklicanosti vsakega kristjana k svetosti, ki se razodeva v "sadovih milosti in jih Sveti Duh povzroča v vernikih" kot rast k polnosti krščanskega življenja in popolnosti ljubezni.

V tem smislu je vsako in katerokoli združenje krščanskih laikov poklicano, da vedno bolj postaja orodje svetosti v Cerkv, ko spodbuja in daje pogum za "tesnejšo zvezo med praktičnim življenjem svojih članov in njihovim verovanjem".

□ Goji odgovornost za izpovedovanje katoliške vere, da avtentično razlaga, sprejema in oznanja resnico o Kristusu, Cerkv in človeku v poslušnosti cerkvenemu učiteljstvu. Zato mora biti vsako združenje krščanskih laikov kraj oznanjevanja in izročanja vere ter vzgoje k njej in njeni celostni vsebini.

□ Pričuje kot globoko in prepričano občestvo v sinovskem odnosu do papeža, ki je stalno in vidno središče edinosti vesoljne Cerkev, in v tem, "da se vse vrste apostolata v Cerkv med seboj spoštujejo in primereno usklajujejo".

Občestvo s papežem in škofom se izraža v pripravljenosti, sprejemati njihovo učenje nauka in pastoralne smernice. Cerkevno občestvo tudi zahteva priznavanje legitimnosti pluralnosti

oblik združenja krščanskih laikov v Cerkv in istočasno pripravljenost za medsebojno sodelovanje.

□ Prilagodi se in udeležuje se apostolskega smotra Cerkv, "ljudem oznanjati evangelij in jih posvečevati ter njihovo krščansko vest tako oblikovati, da morejo prežeti z evangeljskim duhom različne skupnosti in razna okolja".

V tej perspektivi imajo vse oblike združenj krščanskih laikov in vsako od njih dolžnost misijonskega poslanstva, zaradi

česar so vedno bolj subjekti nove evangelizacije.

□ Izpolnjuje dolžnost navzočnosti v človeški družbi v luči socialnega nauka Cerkev, v službi celostnemu dostojanstvu človeka.

V tem smislu morajo združenja krščanskih laikov postati živi vreliči soudeleženi in solidarnosti pri graditvi bolj pravičnih in bolj bratskih pogojev znotraj družbe.

S. Agata Kociper, sestra HMP, doma iz Odranec v Prekmurju, se je lani poleti po štirih letih spet za nekaj časa mudila v domovini. Vesela je bila sprememb, ki jih je povsod opazila od zadnjega obiska.

V DEŽELI ZAPUŠČENIH OTROK

■ *S. Agata, prehodili ste že dobršen del misijske poti.*

14. septembra 1993 se bom Bogu zahvalila za 10-letnico misijskega delovanja v Braziliji. Neverjetno hitro je vse minilo. Pet let sem preživela v glavnem mestu Amazonije Manausu, potem sem se preselila v pokrajino Rondonijo, kjer sem še danes. Trenutno sem v mestu Porto Velho. Povsod sem delala v šoli, ob šoli pa še v pastoralni po župnijah in v mladinski pastoralni.

■ *Gotovo je v neizmernih prostranstvih Brazilije tudi veliko zanimivosti, nasprotij, izzivov za delo.*

Sedaj živim v zavodu, kjer imamo sestre HMP šolo z nekaj več kot 400 učenci od petega razreda OŠ naprej. Sem koordinatorka šole za višje razrede, profesorica krščanske nauka in petja. S tem je povezano tudi pastoralno delo, ko se pripravljamo na praznike v šoli ali domači cerkvi. Ob nedeljah pa se posvečam mladinskim skupinam po raznih župnijah, to je področje, ki mi ga ja zaupal naš škof.

Živim v vročem ekvatorialnem podnebjem med bujnim zelenjem in velikanskimi rekami. Povprečna temperatura je 35°C, doseže pa tudi 42°C. Naša zima je deževna doba, ko se shladi tudi do 15°C.

Brazilija šteje 131 milijonov prebivalcev, od teh je 36 milijonov zapuščenih otrok. To je zelo žalostno za nas, ki nimamo v rokah nobenih sredstev, da bi ta problem rešili. Brazilsko ljudstvo je preprosto in veselo. Povsod se govori portugalščina. Je povprečno katoliška dežela. Velikanske množice se imajo za katoličane, ko grede k ogromnim procesijam za Marijine praznike in na veliki petek na pogrebno procesijo, kot ji pravijo. Rednih in globokih katoličanov pa je sorazmerno malo. Hitro pa se dajo zavesti tudi od drugih verstev in sekt.

■ *Na kaj lahko računa mladina v prihodnosti?*

Mladina pričakuje svetlejšo prihodnost. Tisti, ki z vero živijo svojo mladost, živijo v upanju, da bodo to prihodnost dosegli, velike množice mladih pa, ko vidijo, da jim to ni mogoče ne danes in tudi jutri ne bo, se predajajo nasilju, mamilom in neurejenemu spolnemu življenju. Računamo, da bo mladina, ki je po naših ustanovah, tudi kaj storila za te reveže, do katerih ne moremo priti.

■ *Dolgo ste že tam, gotovo so Vas že sprejeli za svojo?*

Že od vsega začetka sem se dobro vživela v to okolje. K temu so mi pripomogle nekatere dobre slovenske lastnosti, kot so: odprtost za jezik, za njihove navade in običaje, predvsem pa globoka povezanost z Jezusom in Marijo. Čutim, da so me sprejeli za svojo kljub moji drugačnosti. Slovenska in brazilska kultura se dopolnjujeta in se bogatita.

■ *Cerkev v Braziliji med bogatimi in revnimi: v čem je moč Cerkve danes?*

V zadnjih desetletjih se je Cerkev prvenstveno posvečala najbolj ubogim. To je bil tudi program Latinskoameriških škofovskih konferenc. Danes pa je začutila, da mora to delo nadaljevati, ob tem pa tudi ne zane-marjati bogatih, kajti če bomo bogate vzgajali za bolj krščansko življenje, bo tudi manj revnih. Moč Cerkve za junaško in v nekaterih primerih tudi za herojsko življenje po Jezusovih besedah in zgledu, ki pravi: "Prišel sem, da oznam blagovest ubogim, jetnikom prostost, zatiranim svobodo" (Lk 3, 18). Veliko jih je, ki so v imenu teh besed dali življenje in izpričali svojo vero. Seme teh mučencev nas dela močne, da tudi mi kaj za vero žrtvuujemo.

■ *Se mladi v domovini kaj zanimajo za Vaše delo?*

V domovini imam več stika z otroki kot z mladino. Sestre, ki me povabijo na srečanja, se večinoma ukvarjajo z veroučnimi skupinami ali pa s počitniškimi oratoriji. Morda pa tukaj seme pade še v bolj zrahljano zemljo, in kot

upam, bo o svojem času dajalo sadove. Tudi pisno se bolj oglašajo otroci kot mladina.

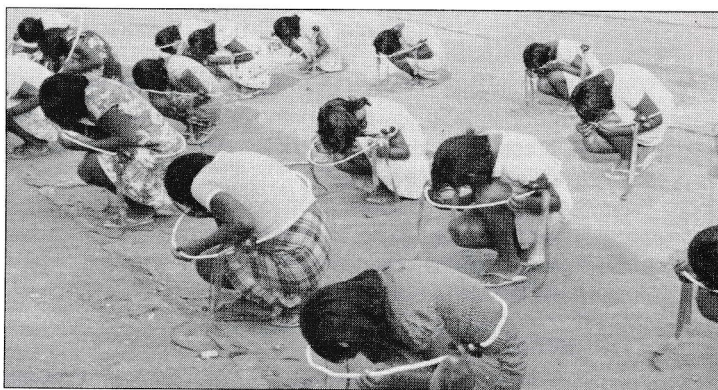
■ *Boste med obiskom skušali koga pridobiti za delo v misijonih, morda kot laiškega misijonarja?*

V prvi vrsti bi rada v vseh, s katerimi se srečujem, vzbudila željo po pristnejšem krščanskem življenju doma, za neizmerno

vsem, ki so tako številčno v zadnjih letih vrgli na globoko in niso zavrnilo Božjega klica.

■ *Misijonski poklic ima svoje lepe, pa tudi težavne strani, mar ne?*

Na težave, s katerimi naj bi se srečevala v misijonih, sem prej bila pripravljena. Prva težava je jezik. Še dobro, da sem se na začetku laho s sestrami

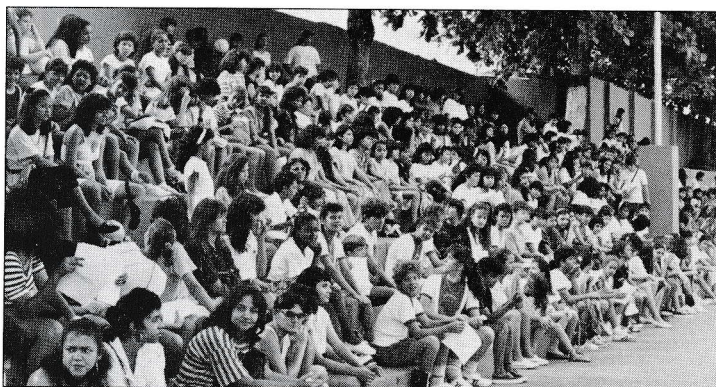

hvaležnost Bogu za toliko darov, ki jih prejemajo vsak dan in nenazadnje željo in moč za solidarnost. Vsi ti so lahko tudi daljni sodelavci po molitvi, žrtvi in dobrem zgledu. Bolj doveznim srcem pa bi vsekakor rada pomagala do uresničitve misijonskega poklica. Čestitam pa

pogovarjala v italijanščini. S tem povezano je tudi prodiranje v njihov svet kulture, razmer in razumevanje navad in običajev. Mislim, da je to še zmeraj tisto, v kar se bomo morali poglobljati, da jim čim bolj pristno na njihov način podamo evangelij, da ga bodo lahko s srcem živeli. V naših okoliščinah pa imamo težavo tudi z velikimi razdaljami. Kjer ni cest, se vozimo z letali ali pa po rekah.

Pa vse to in še marsikaj drugega se da premagati in celo spremeniti v orodje misijonske gorečnosti, saj je naš cilj Jezus Kristus in v vse delamo z don Boskovim duhom: "Daj mi duše, drugo vzemi!"

S. Agata Kociper
Rua Jr. Capelli 41
78900 Porto Velho (Ro)
Brasil

SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE

Za praznik sv. Janeza Boska ste mnogi bralci Salezijanskega vestnika prejeli zgibanko SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE. V njej se obračamo na vas s prošnjo za pomoč pri obnovitvi in dograditvi stavb Salezijanskega zavoda v Želimljem ter za štipendiranje dijakov.

NOVI PROSTORI

V šolskem letu 1993-1994 obiskuje našo gimnazijo 115 dijakov in dijakinj v petih oddelkih: po dva v prvem in drugem razredu in eden v tretjem. V Domu Janeza Boska biva 60 dijakov. V treh vzgojnih skupinah so fantje, v četrti dekleta.

Sedanji prostori v gimnaziji in v domu so povsem polni, kar pomeni, da brez preureditve in razširitve prostorov v novem šolskem letu ne moremo sprejeti novih dijakov v šolo in dom. Gimnazija potrebuje nove učilnice in kabinete, dom pa nove prostore za bivanje in zunajšolske dejavnosti.

V prvi fazi - letošnje poletje - načrtujemo primerno preureditev podstrešij treh obstoječih stavb ter prenovo kuhinje. Zatem naj bi dogradili še prostore za zunajšolske dejavnosti, knjižnico, kapelo, prostore za razvedrilo in telovadnico.

Pripravljeni in potrjeni so idejni načrti celostne podobe želimeljske salezijanske ustanove, končujemo tudi podrobne načrte za prvo fazo prenovitvenih del. Gradbena dela nameravamo začeti v mesecu maju, 1. septembra pa naj bi v nove prostore že sedlo petdeset novih dijakov in dijakinj.

ŠTIPENDIRANJE DIJAKOV

Znano je, da dajejo številne salezijanske ustanove širom po svetu prednost predvsem mladim iz ekonomsko šibkejših slojev. Na sto tisoče otrok in mladostnikov vseh ras, barv in kultur najde v njih vzgojo, izobrazbo in zdravo moralno okolje.

Tudi želimeljska šola želi odpreti vrata fantom in dekletom, ki izpolnjujejo pogoje za šolanje na gimnaziji, a iz različnih razlogov ne zmorejo plačevati šolnine in mesečnine za bivanje v domu, čeprav je nekoliko nižja kot v drugih dijaških domovih. Nikogar, ki bi se želel šolati na naši šoli, ne želimo odsloviti zgolj zato, ker ne bi mogel pokrivati vseh stroškov. Sredstva Sklada naj bi tudi tem dijakom omogočila šolanje v naši ustanovi.

V svojem imenu in v imenu mladih, ki jim s svojo dobroto prinašate novo upanje, se vam iskreno zahvaljujemo.

Vodstvo zavoda in gimnazije

Vaši darovi

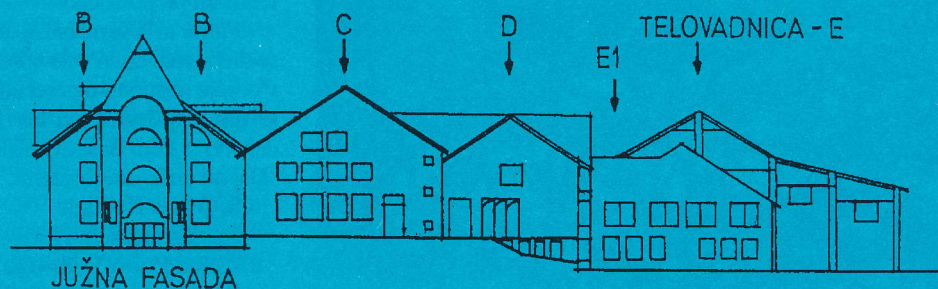
Do 30. januarja 1994 so v Sklad Gimnazije Želimlje darovali:

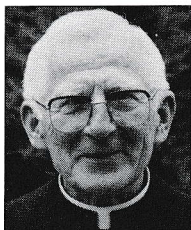
J. Bakan, A. Beton, F. Celcer, A. Dobnik, J. Dolenšek, S. Golčnik, M. Gostič, M. Grom, P. Hribnik, J. Jakša, M. Merljak, J. Mesec, druž. Nabergolj, N.N. Kranj, N.N. Ljubljana, N.N. po S. Hočevarju, D. Puc, sorod. Sajko, druž. Strniša, F. Štuhec, dobrotniki po J. Turšiču, dobrotniki iz Wartenberga, V. Zalaznik, G. Zucchelli.

Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

"Devica Marija je res naša Pomočnica. Njeji pripadajo rezultati vseh naših del. Ona je tista, ki nam je priskrbela vsa potrebna sredstva za hiše in cerkve. Vztrajali smo z njenim blagoslovom. Ona blagoslavlja vse, ki delajo za mlade."

sv. Janez Bosko

STANKO CEGLAR*** 28. XI. 1915 + 20. I. 1994**

Trije duhovniki iz Ceglarjeve družine - Karel, Stanko (salezijanec) in Ludvik so znani po vsem svetu. Fantje so ob samostanu v Stični začutili duhovni poklic. Stanko je leta

1926 odšel v Veržej. Leta 1939 je začel študirati teologijo. V duhovnika je bil posvečen v Pinerolu v Italiji leta 1943, na cvetno nedeljo.

V letih 1945 do 1947 je deloval v Firencah, 1948 pa odšel v Dominikansko republiko, kjer je poučeval v šoli in pomagal v župniji. Od tam je odšel v ZDA in v letih 1953 do 1959 poučeval otroke iz problematičnih družin. Od leta 1959 do 1967 je poučeval v salezijanskem semenišču, predvsem latinščino in grščino. Od leta 1967 do 1971 je študiral na katoliški univerzi v Washingtonu, kjer je 1971 doktoriral iz filozofije. Istega leta je prišel v Hamilton (Kanada); leta 1977 je prevzel službo kaplana pri sestrah. Na obletnico zlate maše je končal službo kaplana in prišel v domovino in obhajal zlatomašni jubilej.

Ko se je vrnil, se je nastanil v "Villa Slovenia". Bil je pripravljen na različne načine pomagati naši inšpektoriji, zlasti za molitvijo za nove poklice. Zadet od kapi pa je naglo sklenil življenje.

Ob pogrebni slovesnosti so rajnega predstavili kot skromnega in ponižnega sobrata, ki je vse življenje daroval za blagor skupnosti in bil v polnosti vdan v Božjo voljo. Njegova značilnost je bila ljubezen do narave in do modrosti, ki jo je z velikim veseljem prenašal na druge. Pokopan je na pokopališču v Hamiltonu. Bog daj, da bi izpraznjeno mesto zapolnili novi duhovni poklici.

*Stane Okorn***MARIJA KROTEC***** 8. IX. 1920 + 7. IV. 1993**

Rajna je bila rojena v Preloki (Bela Krajina). Kot dekle je odšla v Francijo, od koder se je po enem letu vrnila in se poročila še pred drugo svetovno vojno. Že med vojno so se rodili trije otroci. Očeta (moža) so pobrali v brigado. Izgubila je dva mlada brata - študenta. Vedno je imela solzne oči, če je pogovor nanesel nanjo.

Po vojni se nas je rodilo še pet otrok. Mama je vse sprejela z dobrotnostjo,

vztrajnostjo in upanjem v boljše. Prepričana sem, da ji je tudi vera veliko pomagala. In občudovala sem jo, kako vse odpusti. Bila je plemenita in skromna. Pretrpela je veliko preveč, a se je vseeno veselila življenja. Vedno bom ponosna nanjo, ki me je naučila ljubiti in odpustiti.

Srečna sem, da sem imela toliko moči, da sem ji mogla streei in biti z njo do zadnjega trenutka.

Rajni mami hvala za sina duhovnika, Lojzeta, ki danes deluje v ZDA.

*Marija Krotec***MARIJA ČEGOVNIK***** 29. XI. 1895 + 26. X. 1993**

Rodila se je v Kotljah na Koroškem. Leta 1926 se je poročila in prišla v Mežico. Mož je bil dolga leta ključar. Bog je njun zakon blagoslovil s sinom duhovnikom, msgr. dr. Stankom (v Celovcu).

Po dobroti, ljubezni in zaupanju v Boga je bila tako podobna Mariji. Vse svoje življenje je razdajala za bližnje, za svojo družino. Žrtve matere duhovnika, ki so bile položene vsak dan na daritveni oltar do zadnjih let, imajo veliko ceno. Dolga leta je bila sotrudnica in dobrotnica salezijanske družine. Zgledovala se je po Materi Božji, Kraljici rožnega venca, saj so v njenih rokah vsak dan drsele jagode rožnega venca za duhovnike, za nove poklice, za njihovo svetost in zvestobo in za ministrante, ki so bili njena skrb.

V občestvu združeni bomo prosili Vsemogočnega Boga, naj vzbudi v srcih žena - mater tiste blage dobrote, požrtvovalnosti, ponižnosti, posebno pa darovanja svojih otrok Bogu v službo v Cerkvi za zveličanje naših duš, ki so krasile dušo rajne.

*Ivanka Marflak***AMALIJA SAJKO***** 7. I. 1910 + 3. I. 1994**

Rodila se je v Rjavici pri Rogaški Slatini. Zaradi očetove smrti je morala že mlada opravljati vsa težka dela. Misliła je v samostan, vendar so ji svetovali, naj bo v svetu dejavna. Tako je bila vzgojiteljica ženske orlovske mladinske organizacije.

Leta 1940 se je poročila z Antonom Sajkom v Rajnkovec. Mož je bil župan v Rogaški Slatini, zaveden pokončen Slovenec, ki se ni dal v službo Nemcem, za kar je moral v Maribor in Brestanico. Z majhnim otrokom je morala na Hrvaško, kjer si je uničila živce v nogah za vse življenje, a je vse iz ljubezni do Boga prenašala kot prava mučenica. Veliko je molila, imela močno vero v Boga, v priprošnjo Marije.

V družini je bilo šest otrok: dve hčeri in štirje sinovi, od katerih je Vinko umrl kot salezijanski klerik, Andrej pa je sobrat pomočnik.

Vsi ubogi so imelo domovinsko pravico v njenem in moževem srcu. Vsak je dobil duhovno in telesno pomoč, ne glede na to, kakšnega prepričanje je kdo. Znala je v drugem videti brata in sestro v Kristusu. Prav tako je bila velika v odpuščanju.

Naša žalost in bolečina sta polni zaupanja, ker mama že uživa večno plačilo Njega, ki je večna sreča, veselje in mir vseh, ki vanj verujejo, upajo in ga ljubijo nad vse.

*Andrej Sajko***ALOJZ BALAŽIČ***** 30. III. 1930 + 3. II. 1994**

Skrivnostni so božji načrti in človek jih težko razume. To resnico smo doživljali lepega sončnega sobotnega popoldneva, ko smo se v Dokležovju poslavljali od očeta Alojza, ki ga je nebeški Oče poklical k sebi sređi dela.

Kristjani verujemo in smo prepričani, da je človek na zemlji le romar h končnemu cilju, k Bogu, a izguba dobrega moža, očeta in človeka, ki je imel veliko prijateljev, pušča rano, ki se ne celi hitro. To resnico je globoko doživljal pokojni oče Alojz, ki je pred petimi leti izgubil najmlajšega brata, 45-letnega Alfonza, letos, pred manj kot mesecem dni pa drugega brata, 53-letnega Janeza.

Preizkušnje, čeprav so bile težke, pa gano potrlje, saj je imel ob sebi ljubečo ženo in pet sinov, s katerimi je delil življenjsko radost. Po naravi je bil namreč vesel človek, rad je imel ljudi, ki so dobri po srcu, zato mu za uresničitev življenjskih načrtov njegova družina ni zadoščala. Svoje sposobnosti je razdajal kot gasilski častnik na krajevni in občinski ravni, več let je vodil krajevno skupnost, v domačem kulturnem društvu je bil dolga leta recitator in gledališki igralec, kot cerkveni pevec pa je redno sodeloval pri nedeljskem bogoslužju.

Kot mož močne vere in molitve je v Bogu črpal moč, da v težkih trenutkih polpretekle zgodovine ni klonil, ampak je ostal pokončen državljani in dober kristjan. In Bog mu ni ostal dolžan že tukaj na zemlji, saj je njegova sreča dosegla višek, ko sta z ženo Emilijo lahko darovala najstarejšega sina za delo v božjem vinogradu.

Številni duhovniki in množica, ki ga je spremljala na njegovi zadnji zemeljski poti, smo se od njega poslovili z isto vero v Vstalega, ki človeka ne pušča v temnem podzemlju, ampak ga kliče v novo življenje, v skupnosti z Očetom.

N. N.

Poštovani g. urednik!
Za Salezijanski vestnik,
ki ga komaj čakamo in
se naša petčlanska družina zgrne
okrog njega, skromen dar. Vedno je
na vidnem mestu, dokler ni ves
prebran, marsikdaj tudi večkrat.
Shranimo vse številke in so tudi
ponovno iskane in brane. Pošiljam
vam... Hvala za vaš trud in želim vse
lepo z božjo pomočjo v novem letu.
Vaša hvaležna

Marija Jamnik.

Poštovani!
Moram se vam zahvaliti
za Vestnik, ker vse na-
ročnice komaj čakajo, da jim ga
prinesem. Zato se vam zahvalim v
svojem imenu in v imenu drugih, ki
jim ga prinašam. Še bomo molile in
prosile Marijo Pomočnico, da bi nas
in vas še naprej tako varovala vsega
hudega.

Vam vsem skupaj pa želim v tem
novem letu 1994, da bi vam novoro-
jeno Božje Dete prineslo veliko
božjega blagoslova in miru. Želim
vam veliko božjega blagoslova tudi
pri urednikovanju Vestnika v letu
1994.

Emma Potokar

Poštovani gospod!
Zopet se vam oglašam,
da se vam zahvalim za
poslane Vestnike, ker so mi zelo
všeč. Lani sem dobila še enega
naročnika; tudi on je zadovoljen,
rad ga prečita.

Koliko truda in časa porabite,
da vse tako izbrano napišete. Da,
vsak, kdor ga dobiva, je zelo vesel,
marsikaj je spodbudnega. Ko zvečer
molim molitveni namen, vedno še
zraven prečitam kak odlomek.

Pošiljam vam skromen dar za
Vestnik in za mašno zvezo, ki molite
za nas in tudi svete maše se darujejo
za nas. Tega vam ne morem pre-
plačati, je pač kriza za denar. Za vse
vaše prizadevanje se vam lepo zah-
valjujem. V molitvah se vam spomin-
jam vsak dan in vas vse priporočam
Mariji Pomočnici, naj vas podpira
in varuje tudi v novem letu 1994 in
vas blagoslavlja v težkih časih.

Oprostite, da vam pošiljamo
male vsote denarja, je pač kriza, so
nizke pokojnine, drugo je pa vse
drago.

Vse vas prav lepo pozdravljamo.
Hvaležna

Angela Perc.

Častiti g. urednik Sale-
zijanskega vestnika!

Iskreno se vam zahvalju-
jem, da mi že vrsto let pošiljate
Vestnik, ki ga z veseljem preberemo:
mož, sin, moja sestra in jaz. Bajtarji
nimamo dohodkov; kakor bi rada,
vam ne morem poslati vsakokrat
dar. Molimo pa redno vsak večer
sveti rožni venec. Pogosto tudi do-
datno po radiu dvajset minut pred
enaidsajseto - z vatikanskimi molilci
za nove duhovniške, redovniške in
misijonske poklice, za svetost du-
hovnikov v čast Svetemu Duhu.

Pišete, da imate še knjižico Dr.
Janez Janež. Lepo prosim, če mi
pošljete en izvod.

Še naprej molimo drug za dru-
gega. Kjer je dobrota in ljubezen,
tam je Bog. Svetega Duha prosimo,
naj nam vsem podeli svoje darove,
zlasti milost stanovitnosti v dobrem.
In mir, da bi mogli sveto živeti,
srečno umreti in doseči večno zve-
ličanje v nebesih!

Prisrčen, lep in hvaležen poz-
drav!

Bog Vas živi!

Rezika Lapajne

Častiti gospod!

Letos sem bila tako
srečna (op. piše 22. 12.
1993), da se mi je izpolnila želja: na
binkoštno soboto sem bila na Rakov-
niku pri Mariji Pomočnici kristjan-
ov. S seboj sem imela vnuka
Srečka, starega dvanajst let. Tudi on
se je počutil srečen; videl je, kako so
prijazni vsi duhovniki. Upam, da
bom tudi še drugo leto tako srečna
na tako lepi duhovni proslavi.

Dobila sem tudi knjigo o g.
Andreju Majcnu, sem vso prečitala.
Najbolj me je razveselilo, da sem
videla toliko duhovnikov vseh staro-
sti, Bogu hvala za vse.

Zelo rada berem Vestnik; marsi-
kaj vem, kar bi brez njega ne vedela.
Srečna sem, da se med nami godi

toliko dobrega. Vidim, kako je po-
trebno veliko moliti za duhovnike in
za našo Slovenijo.

Želim vsem veliko blagoslova.
Marija Belak

Poštovani!

Od 15. do 24. oktobra
1993 smo v naši župniji
Škofije imeli misijon. Bolnike, ki
niso mogli priti v cerkev, hoteli pa so
prejeti milost misijona, je na domu
obiskal misijonar g. Mirko Žerjav.
Pri nas na domu je bila tudi sveta
maša. V skupni molitvi in petju smo
hvalili Boga za Jezusovo evhari-
stično navzočnost med nami.

G. Stanku Hočevanju, inšektor-
ju, smo tudi hvaležni za božjo
besedo, ki jo je tako bogato sejal v
naše duše. Posebno so se mi vtisnile
misli, ko je govoril o ljubezni ne-
beškega Očeta do nas ljudi in o sv.
Tereziji D.J., ki se je nekega dne od
veselja na glas jokala, ko je živo
začutila, kako jo Bog ljubi. V teh
trenutkih se je gotovo vsak izmed nas
zamislil, kako velike ljubezni ne-
beškega Očeta je deležen v življenju.
Z Božjo močjo se bomo trudili
ohraniti in prenesti v življenje, kar
smo med misijonom prejeli.

Bogu čast in hvala za doživetje
misijona, za veliko luči in novih
moči, ki smo jih prejeli za našo
nadaljnjo pot.

Cvetka Muzlavič

Poštovani,

najprej vas želim lepo
pozdraviti. Priznam
vam, da že nekaj časa nameravam,
da vam napišem tole pismo. No,
danes to namero uresničujem.

Vedno me razveselite s Salezi-
janskim vestnikom, saj v njem naj-
dem veliko zanimivega branja in
tudi dobre spodbude. Prvič sem se
seznanila z Vestnikom, ko smo bili
na romanju na Brezjah in smo
obiskali tudi prekrasno cerkev na
Rakovniku. Tam sem prejela v dar
vaš časopis in bila nad njim nav-
dušena kot tudi nad čudovito cerkvi-
jo. Tako sem sklenila, da se na
časopis tudi naročim.

Želim vam obilo zdravja, ljubez-
ni in potrpežljivosti, saj tega ni
nikoli preveč.

Tatjana Kožar

VELIKONOČNO VOŠČILO

Spoštovani!

Po križu k luči nas vodi postni čas. Postaj pota, ki se vije na Kalvarijo, da pridemo do tam, kjer se sluti svitanje tretjega dne, je včasih štirinajst, včasih veliko več. Vsekekor je nevarno, da bi jih prehodili sami. V teh postnih dneh vam želimo globokega duhovnega združenja s Kristusom in njegovim odrešenjskim delom, da bi vam vsem velikonočno jutro zasvetilo v duši kot neugasljiva luč sreče, ki jo daje Kristus, ki je premagal smrt in vstal v življenje. Aleluja!

SALEZIJANSKI KOLEDAR

marec

- 12. blaženi Alojzij Orione
- 24. spominski dan Marije Pomočnice
- 27. zadnja nedelja, na Rakovniku ob 14.30

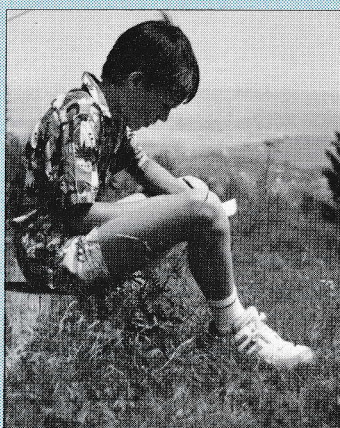
april

- 24. spominski dan Marije Pomočnice in zadnja nedelja, na Rakovniku ob 14.30

DUHOVNE VAJE za molivce za duhovne poklice

bodo od 24. do 26. marca. Začnemo v četrtek že ob 16. uri, končamo v soboto s kosilom. Prijave sprejema voditelj: Ivan Zupan
Rakovniška 6 p.p.4
61108 Ljubljana

DOM SREČANJ pomlad '94 V ŽELIMLJEM

Duhovni vikend za fante

- od 4. do 6. razreda
- * 15. - 17. april
- * 28. - 30. april

Srečanje se začne prvega dne ob 17. uri in konča zadnjega dne s kosilom. Število je omejeno, zato se pravočasno (čim prej) prijavi na omenjeni naslov.

Srečanje družin

- * 1. maja
- * 12. junija

Začetek ob 9. uri, sklep ob 16. uri. Program: molitev, predavanje, pogovor po skupinah, kosilo in družabno srečanje. Predaval bo dr. Vinco Potočnik. Poskrbljeno bo tudi za otroke.

Prijave:
Salezijanci (Janez Potočnik)
Želimlje 46
61292 IG pri Ljubljani
tel.: 061/662-426, 662-012

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka;
na zelenih pašnikih mi daje ležišča.
K vodam počitka me vodi;
mojo dušo poživlja.

Vodi me po pravih potih zaradi svojega imena.
Tudi če bi hodil v temni dolini,
ne bom se bal hudega, ker si ti z menoj:
tvoja gorjača in tvoja palica sta mi v tolažbo.

Pogrinjaš mi mizo
vpričo mojih nasprotnikov;
z oljem mi glavo maziliš,
moj kelih je zvrhan.

Ps 23